

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Nr. 2 (294)

Anul X
14 Ianuarie 1961

Deputata

(pag. 2)

În aceste zile, organizațiile oamenilor muncii și adunările generale ale oamenilor muncii din întreaga țară fac propuneri de candidați în alegerile pentru Marea Adunare Națională.

Iată câteva aspecte de la adunările ce au avut loc în cursul acestei săptămîni.

În circumscripția electorală nr. 1 „Grivița Roșie“, într-o atmosferă de mare entuziasm a fost propus drept candidat al Frontului Democrației Populare tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, conducător încercat și iubit al Partidului Muncitoresc Român și al întregului nostru popor.

În fotografia nr. 1: adunarea, în picioare, ovaționează pentru candidatul propus, pentru partid, pentru viitorul luminos al patriei.

Membrii Academiei R.P.R. și cetățenii din circumscripția electorală Victoria 4 au propus drept candidat pe tovarășul Atanase Joja, membru al C.C. al P.M.R. și președinte al Academiei R.P.R.

În fotografia nr. 2: un aspect din sală.

În adunarea generală a oamenilor muncii din circumscripția electorală 13 Decembrie muncitoarea Nastasia Florea, secretara comitetului P.M.R. al fabricii de confecții „Gheorghe Gheorghiu-Dej“, a fost propusă candidată a F.D.P.

În fotografia nr. 3: muncitoarea Ana Săndulescu, de la Întreprinderea poligrafică nr. 5, luînd cuvîntul pentru a susține candidatura tovarășei Florea.

Coperta noastră

DEPUTATA

Dacă veți trece într-o duminică dimineață prin preajma grandiosului șantier de construcție a magistralei nord-sud din Capitală, veți întâlni cu siguranță acolo echipele de cetățeni care dau o mîină de ajutor constructorilor. Pentru că prezența acestor echipe la muncă patriotică pe șantierul magistralei (și nu numai pe acest șantier) este strîns legată de activitatea deputatului circumscripției 104 raionale, să vi-l prezentăm — sau, mai bine spus, să v-o prezentăm: este comunistă Ionela Alăman, muncitoare modelieră la laboratorul de creație al fabricii de ciorapi „Adesgo“.

De șapte ani tovarășa Alăman este deputată în Sfatul popular al raionului „Nicolae Bălcescu“. Mereu este propusă de cetățeni și mereu realeză, ca una ce și-a înțeles într-un înalt spirit de răspundere îndatoririle de reprezentantă a intereselor cetățenilor din circumscripția ei. Însuflețitoare a muncilor obștești de mare interes național (pe șantierele de construcție, la colectarea fierului vechi etc.), îndrumătoare a activității bibliotecii raionale, președintă a comisiei de împăciuire, membră în comisia permanentă de sănătate publică...

Neobosită este deputata Alăman, bogate sînt roadele muncii ei. În cei șapte ani de activitate ea a dobîndit o mare experiență; în aceeași măsură au crescut și prestigiul ei, dragostea și respectul cetățenilor pentru harnica și devotată lor deputată.

Ionela Alăman este doar un singur exemplu dintre zecile de mii de bărbați și femei care definesc în zilele noastre puterea populară în cea mai autentică expresie a ei.

Fotografie de Elena GHERA

In zori pădurea a vuit prelung, reluând în ecou tunetul spart al exploziei și, de sus, stînca s-a prăbușit într-o avalanșă de bolovani. Când ne-am apropiat, muntele rănit mai singera încă prăvălind din când în când bolovani răzleți și periculoși. Pe urmă s-au liniștit și aceștia. S-au apropiat excavatoarele și autobasculantele, munca fiind reluată. Astfel și-a început stînca prăbușită la picioarele muntelui minunata sa călătorie. Ajunsă în voia omului, a urcat pe cupa excavatorului și apoi pe autobasculantă, a coborît între ciocanele concasoarelor, s-a zbătut o vreme acolo și apoi, purtată de benzilante a căzut zdrobită în siloz. Pe urmă a urcat în vagonetul funicularului... Louă salturi lungi și spectaculoase peste valea adîncă a Ialomiței pînă la silozul cel mare de la Puchieni. În sfîrșit, va urca în tren și pe linia ferată îngustă va alerga cale de vreo 15 kilometri spre Fieni, spre fabrică, să devină ciment pentru șantierele de construcții.

Pînă aici sus, la Lespezi, nu răzbate nici un drum oricît de sinuos ar fi el. Numai poteci. Muntele se ridică drept și prăpăstios și șoseaua sfîrșește brusc la poalele lui. Doar cu granicul se poate ajunge aici. Un vagonet tras sus de o funie de oțel urcă coasta într-o pantă de 60 de grade. Sus e alt drum. Începe și sfîrșește aici, pe terasa săpată în munte, la 1.300 metri altitudine. Acesta e punctul numit Lespezi, cariera de piatră a fabricii de ciment.

Dacă ar fi numai oamenii, totul ar părea destul de obișnuit la înălțimea asta. Dar aici, pe terasa aceasta îngustă, aleargă mașini și tractoare, lucrează excavatoare, se văd instalații și utilaje, apariții ce par stranii în locul acesta. Cum au urcat aici coloșii aceștia? Afli și te minunezi de cutezanța oamenilor: pe granic au urcat aici, deopotrivă cu omul care a făurit granicul, strungul din atelier și televizorul de la club, motorul electric și soba masivă de la cantină, excavatoarele și biblioteca. Oamenii și-au consolidat tot mai mult poziția cîștigată și cu timpul a răsărit aici o adevărată așezare omenească suspendată de cer.

Cîteva zeci de oameni se află în luptă permanentă cu stînca, cu munții.

S-ar părea că lupta e inegală; dar omule și aici mai tare, mai dur decît roca. Cei care urcă la Lespezi să lucreze la carieră se cheamă că au primit lupta cu asprime, că au acceptat-o. Căci la Lespezi lupta cu stîncile rămîne încă aspră. La Lespezi vin și rămîn doar cei îndrăzneți, cei tari. Maistrul comunist Ion St. Popescu ori Vasile

Un salt lung și spectaculos peste Valea Ialomiței, la 300 metri înălțime. Vagoneții funicularului aleargă într-un du-te-vino continuu. Și totuși oamenii nu sînt mulțumiți de viteza funicularului. Nevoile tot mai mari ale fabricii de ciment impun sporirea vitezei și, în felul acesta, a capacității lui de transport. Soluția s-a găsit. Dispozitivul a fost conceput și e de pe acum aplicat la una din linii.

Drumul stîncii

Fotoreportaj de Traian PROSAN

Opincă lucrează aici de mai bine de zece ani. Aurelian Petre lucrează în schimb doar de câteva luni. A cerut să vină aici după terminarea școlii de maiștri. Știa ce-l așteaptă. Dar și-a dorit o asemenea muncă. O muncă în care — mai mult ca oriunde — trebuie să știi să te descurci singur. Fără ajutorul altcuiva și cu mijloacele pe care le poți avea într-un asemenea loc izolat. A fost înainte excavatorist. Jos la fabrică ar fi avut o muncă mult mai comodă. Ar fi fost în fiecare zi acasă și ar fi beneficiat de toate avantajele pe care le au ceilalți „de jos”. Recunoaște că e într-adevăr greu. Aici însă se simte în linia întâi.

În anul viitor fabrica le va cere cantități și mai mari de piatră de calcar. Jos se lucrează și va fi în curând gata o nouă linie de ciment. Cine o va alimenta cu materie primă, cu piatră de aici, dacă nu ei, Aurelian Petre, Popescu Ion, Istrătescu Constantin, Damian Chițulescu, Serghie Mocanu și toți ceilalți! Și pe urmă mai sînt multe de făcut pentru ca piatra aceasta să ajungă mai ieftin la fabrică. Grijă mare pentru economii, pentru ușurarea unor munci grele. Tot acum au început exploatarea prin explozii masive, cu rezultate foarte bune. Merită să rămîi aici!

...Jos, în fabrică, piatra, stîncă aceea uriașă, era de nerecunoscut. Măcinată, zdrobită, zăcea acum amestecată cu marnă și apă în niște bazine imense, în așteptarea celui mai de seamă act al prefacerii sale: coacerea și trecerea în ciment. Aici își va încheia piatra prima ei călătorie. Pentru că piatra face de fapt două călătorii: de la stîncă către ciment și de la ciment înapoi către stîncă. Dar către un alt fel de stîncă, stîncă făurită de mîna omului, stîncă aceea pe care o întîlnim la tot pasul, pe tot întinsul patriei și care stă la baza construcției moderne — betonul.

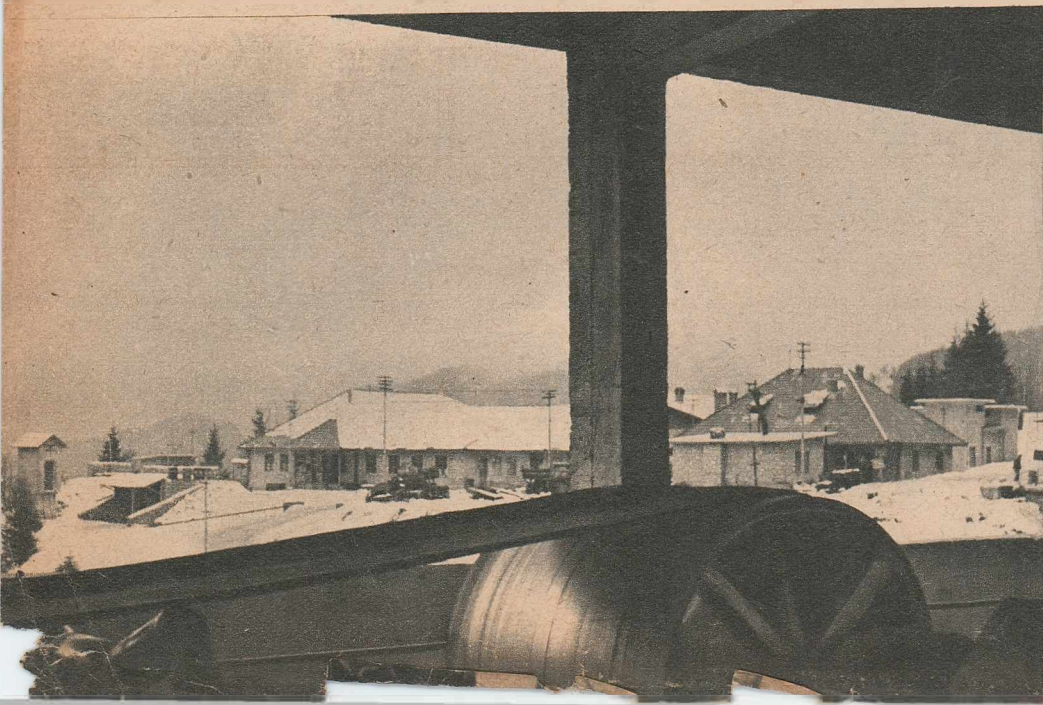
Nu demult vagonetii scoși din circuitul funicularului pentru revizii și reparații erau coborîți de la nivelul silozului prin mijloace rudimentare. Acum a fost construit acest granic, pe care vagonetii sînt coborîți în pantă, direct în atelier.

La 1.300 de metri altitudine: stația de concasare și silozul de la Lespezi. Înainte de a porni cu funicularul, piatra suferă aici prima operație: reducerea dimensiunilor. În primăvară va intra în funcțiune un al treilea concasor.

O adevărată așezare ome-nească apărută în singurătatea munților. Angajați în lupta custin-cile, oamenii au durat aici construcții solide din piatră și cărămidă: locuințe, cantină, atelier, magazine, garaje, birouri etc.

▲ Aceste cabluri trebuie să fie controlate mereu pentru a se evita căderile de vagoane. Controlul îl fac oameni îndrăzneți care se joacă cu înălțimile. (Bineînțeles, ei poartă centura de siguranță).

Bolovanii imenși rezultați din explozii sînt perforați și explodați din nou. ▶

◀ Se pregătește o nouă explozie. Instalat pe un trepied care se deplasează pe măsură ce perforatorul pătrunde în stîncă, minerul face un efort mult mai mic.

Acesta este tabloul de Tizian, identificat recent la Sibiu.

De câte ori în viață ai prilejul să te întâlnești cu un Tizian? Mai ales cu un Tizian proaspăt identificat. Descoperirea unei pinze a genialului pictor venețian este tot atât de rară, poate și mai rară, ca trecerea unei comete. Deși Tiziano Vecellio da Cadore, trăind o sută de ani, a avut timpul să lase posterității multe, multe tablouri.

Înțelegeți, aşadar, interesul deosebit pe care l-a stîrnit pinza lui Tizian, identificată recent la Sibiu, cu toate că nu se răcise încă senzația produsă în lume de descoperirea de la Dublin — în urmă cu cinci ani — a unei alte opere a aceluiași pictor. Și mai ales că ultimul Tizian descoperit la muzeul „Brukenthal“ a urmat imediat identificării, tot aici, a doi celebri Rubens și a unui Van Dyck.

Stabilirea paternității „tizianului“ din Sibiu a durat trei ani. Tabloul — un „Ecce Homo“ aflat în muzeu de foarte mulți ani — constituia

un mare semn de întrebare. Șeful galeriei de artă plastică — tovarășul Tudor Ionescu — nu putea înțelege de ce acest tablou fusese catalogat drept un produs al școlii lui Tizian, cînd, în realitate, pinza respectivă prezintă o temă, o coloristică, un stil, o manieră specifice marelui maestru venețian. Lucrurile trebuiau deci lămurite. Cu atât mai mult, cu cît problema majoră rămasă deschisă pînă de curînd colectivului ridică o chestiune deosebit de importantă pentru muzeu: dacă vreunul din cele zece tablouri colecționate de Brukenthal drept opere de Tizian poate sau nu să fie considerat autentic. Aceasta, întrucît dintre cele aproape 200 de picturi italiene aflate în depozit, puține se dovediseră a fi originale, în timp ce calitatea operelor expuse în muzeu trebuia păstrată cu o deosebită atenție. De la această inițiativă pornește de fapt lupta șefului galeriei de artă plastică a muzeului „Brukenthal“ pentru a face — împreună cu colectivul — lumină

în jurul celor zece tablouri atribuite lui Tizian. Ce a adus această luptă care a durat — așa cum am spus — trei ani? Un Tizian crezut autentic s-a dovedit a fi

în realitate opera unui elev al maestrului; și astfel, pinza „Logodna mistică a sfintei Ecaterina“ atribuită lui Tizian atrîna acum în galeria de artă, purtînd numele adevăratului ei părinte, Andrea Schiavole (Meldolla).

Un alt tablou s-a dovedit însă a nu fi opera unui elev, ci chiar a... maestrului venețian.

Un scenariu în patru acte prezintă mai jos filmul acestei descoperiri, care va intra desigur în istoria picturii universale. Primo tempo: O carte de la începutul acestui veac, aparținînd cercetătorului austriac Frimmel, aduce o „noutate“: ea reproduce un tablou de mari proporții al maestrului flamand David Teniers II, pictat la Bruxelles în secolul al XVII-lea, tablou ce-l reprezintă pe prințul Leopold Wilhelm de Austria, guvernatorul habsburgic al Țărilor de Jos, în faimoasa sa galerie de artă. Printre alte pinze celebre copiate fidel în acest mare tablou de Teniers, se afla și un „Ecce Homo“ de Tizian — un Tizian original, cum spune mai tirziu Frimmel.

Secundo tempo: Șeful galeriei de artă plastică a muzeului „Brukenthal“ constată în 1958 o asemănare perfectă între „Ecce Homo“ din pictura reprodușă în secolul al XVII-lea, în tabloul lui Teniers și „Ecce Homo“ aflat la Sibiu. Să fie oare același tablou? În caz afirmativ, aceasta dovedește că tabloul se găsește cu trei sute de ani în urmă în colecția prințului austriac, guvernator al Țărilor de Jos. Cum și în ce împrejurări a ajuns această pinză la Sibiu?

Tertio tempo: Să studiem acum îndeaproape tabloul pictorului flamand și mai ales partea care reproduce, alături de alte tablouri celebre, pinza lui Tizian! Aceasta a fost prima idee a cercetătorilor de la „Brukenthal“. E greu? Nu! Pictura respectivă există. Ea se află la Muzeul de Istoria artei din Viena. Așadar o fotografie sosită recent din capitala Austriei dovedește identitatea perfectă între reproducerea lui Teniers după originalul de Tizian aflat acum la Sibiu. Ultimul act: cum a ajuns

„Ecce Homo“ al lui Tizian, din colecția prințului Leopold Wilhelm în colecția baronului Brukenthal? Între Bruxelles și Sibiu celebra pinză a făcut o escală de vreau veac la curtea imperială a Austriei. Se presupune că Maria Tereza a dăruit tabloul lui Brukenthal, favoritul ei din Sibiu, pe la sfîrșitul secolului al XVIII-lea — așa cum se pare că împărăteasa a mai procedat și în alte ocazii, cu alte tablouri aflate acum în colecția muzeului.

Dincolo de sălile galeriei de artă plastică a „Brukenthalului“ se află o încăpere deosebită: o cameră cu... 70 de pereți. Într-adevăr, 70 de pereți — toți „glisanți“ — care se deschid și se închid ca un imens fișier ce lunecă pe șine de oțel. Pereții aceștia tapișați cu plasă metalică — o realizare foarte recentă și foarte practică a metalurgistilor de la „Independența“ — Sibiu — sînt acoperiți cu peste o mie de tablouri, deși în cele 21 de săli în care sînt expuse pinzele celebre ale „Brukenthalului“ nu-s prezente mai mult de 350 de picturi. Acesta-i faimosul depozit al galeriei de artă plastică a muzeului — laboratorul de unde, din cînd în cînd, după îndelungate cercetări, ies la iveală pinze celebre rămase ani de zile, poate zeci de ani, neidentificate.

La „Brukenthal“, după ce și-au căpătat paternitatea peste două sute de tablouri, mai sînt de identificat trei sute de „anonimi“ — flamanzi, olandezi, germani, italieni. Să nu vă surprindă, deci, apariția în viitor a încă uneia sau mai multor pinze celebre. Depozitul acesta, cu cei 70 de pereți ai săi, ascunde încă tainele unor comori de neprețuit. Taine pe care un mic și inimos colectiv de specialiști caută să le limpezească.

F. URSEANU

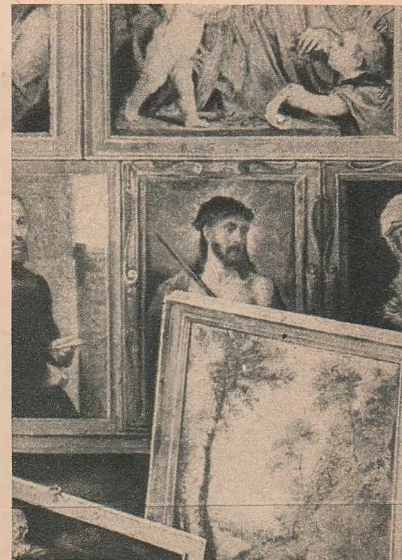
Detaliu din tabloul pictorului flamand David Teniers II. Pinza se află acum la Viena. În secolul al XVII-lea, Teniers a reproduș fidel în acest tablou colecția de picturi a guvernatorului austriac al Țărilor de Jos. Printre tablouri — așa cum se vede în fotografie — se află și pinza identificată recent la Sibiu ca aparținînd marelui Tizian. ↓

ÎNȚILNIRE

CU

TIZIAN

SAU AVENTURA PRIN EUROPA
A UNUI TABLOU CELEBRU

PAIX EN ALGERIE

Clasa muncitoare din Franța simte din plin, pe propria ei piele, efectele războiului din Algeria. Iată pentru ce această uriașă manifestație a muncitorilor de la uzinele de automobile „Renault” din Paris poartă ca pe un adevărat drapel de luptă lozincă: „PACE ÎN ALGERIA”.

NOS-LO
HEURES
PAYEES

PACEA

*se
dobîndește
prin
luptă!*

Poporul sovietic, care a suferit cele mai mari pierderi în ultimul război mondial și care a dat cele mai mari jertfe pentru înfrângerea naziştilor, știe să prețuiască ca nimeni altul pacea. Iată de ce oamenii sovietici susțin cu neabătută fermitate și încredere politica de pace a Partidului Comunist și a guvernului sovietic. Mîinile acestor femei muncitoare de la o uzină din Moscova, mîinile acestea care știu să stăpînească mașina sau să mîngîie ușor obrazul copilului drag, mîinile acestea votează pentru pace, împotriva a tot ceea ce vrea să întoarcă umanitatea înapoi spre barbarie, spre distrugere.

Poporul din Venezuela știe că o reală independență națională înseamnă pace, că pierderea independenței înseamnă foamete, șomaj, viitor sumbru. De aceea muncitorii din Caracas demonstrează împotriva încercărilor președintelui Betancourt de a înhăma Venezuela la carul imperialismului american.

Margaret Robertson este o femeie simplă din Anglia. O femeie în vîrstă care are copii și, poate, nepoți. Ea a trăit groaza bombardamentelor hitleriste cu V₁ și V₂. La viitorul copiilor ei și ai lumii întregi s-a gîndit atunci cînd a afișat o pancartă în care cheamă populația Angliei să se ridice împotriva instalării la Holy Loch a unei baze pentru rachete americane de tip „Polaris”. „Nu există nici un mijloc de apărare împotriva unui accident cu un proiectil Polaris” — avertizează Margaret Robertson.

Declarația Consfătuirii de la Moscova a partidelor comuniste și muncitorești atrage atenția asupra pericolului pe care-l reprezintă imperialismul vest-german pentru cauza păcii și securității popoarelor din Europa. Populația orașului belgian Arendonck își manifestă dezaprobarea față de politica actualilor guvernanți, care îngăduie agresorilor ce le-au mai cotropit țara să instaleze la Arendonck și în țară baze militare. Inscripțiile de pe aceste mașini demască rolul agresiv al N.A.T.O.

Criminali de război ca Heusinger, Globke, Speidel și alții dețin funcții de cea mai mare răspundere atît în statul vest-german, cît și în N.A.T.O. În schimb, luptătorilor pentru pace li se inscenează procese monstruoase, care se soldează cu condamnări grele. În poziția cruntelor persecuții, militanții în favoarea păcii întreprind curajoase acțiuni de luptă, cum este și această demonstrație din Hamburg, ai cărei participanți cer cu hotărîre eliberarea din închisori a luptătorilor împotriva războiului.

Înflăcărata chemare a comunistilor din cele 81 de țări — „APELUL CĂTRE POPOARELE DIN LUMEA ÎNTREAGĂ” — a găsit un ecou fierbinte în conștiințele tuturor celor cărora le e dragă viața, în inimile tuturor celor care iubesc pacea. În lupta lor plină de curaj și abnegație, popoarele sînt însuflețite de ideea nobilă cuprinsă în Apel: „RĂZBOIUL NU ESTE ÎNEVITABIL, RĂZBOIUL POATE FI PREÎNTÎMPINAT, PACEA POATE FI APĂRĂTĂ ȘI CONSOLIDATĂ!”

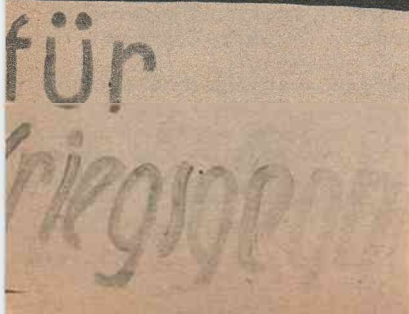
Aceasta înseamnă în primul rînd că pacea se cucerește prin luptă dîrză și necurmată.

Popoarele lumii nu au uitat că ultimele două războaie mondiale au secerat 40 de milioane de vieți. Există oare pe glob cineva — în afară de marii magnați imperiaști și revanșarzii vest-germani — care să nu înțeleagă că un nou război ar fi de această dată cu mult mai pustitor, că el ar provoca distrugerii pentru omenire cu mult mai înspăimîntătoare decît toate conflagrațiile de pînă acum?

Lupta împotriva primejdiilor unui nou război mondial este o datorie sfîntă. Principalul este de a-i înfrîna la timp pe agresori, de a preîntîmpina războiul, de a nu-l lăsa să izbucnească. Cei ce au înțeles acest imperativ al vremii își unesc strîns forțele în marea bătălie a păcii. Chemarea „LA LUPȚĂ GENERALĂ PENTRU APĂRAREA PĂCII...” a găsit puternic ecou în lume, ceea ce reiese și din fotoreportajul de față, în care înfățișăm unele aspecte ale mișcării contemporane pentru pace în cîteva țări de pe glob.

În zilele în care la O.N.U. se discuta problema dezarmării, când la tribuna Adunării Generale răsunau glasurile ferme ale apărătorilor păcii, pe străzile New Yorkului, în contrast cu poziția obstructionistă a delegației S.U.A., oamenii cinștiți din America își spuneau și ei răspicat cuvântul: „SÎNTEM PENTRU DEZARMARE“. În fotografie, o demonstrație de stradă la New York, în favoarea dezarmării.

1. În amintirea milioaneilor de japonezi imaginea Hiroșimei înecate în fumul exploziei atomice mai dăinuie și azi, după mai bine de 15 ani. Ura poporului japonez împotriva armei atomice este de nestăvilă. O formă de luptă pentru pace și independență folosită în Japonia a fost și Festivalul anual al tineretului muncitor, care a avut loc recent la Tokio și care a reunit 23.000 de tineri.
2. Pentru că au cunoscut și ei ocupația hitleristă, danezii nu pot rămâne nepăsători față de pericolul pe care-l reprezintă înarmarea atomică vest-germană. Recent un grup de 297 cunoscuți oameni de știință danezi au semnat un apel de protest împotriva amplasării de baze pentru rachete pe teritoriul țării lor. Tot împotriva armei atomice demonstrează la Copenhaga și grupul de tineri din fotografie.
3. De-a lungul istoriei lor, țările Orientului Apropiat au fost în nenumărate rânduri ținta a tot felul de agresiuni și comploturi imperia- liste. Sînt vii în memoria popoarelor acestor țări agresiunile împotriva Egiptului și Libanului. În fotografie: studenții din Damasc (capitala regiunii siriene a R.A.U.) înfieră genocidul la care este supus poporul algerian din partea colonialiștilor francezi, care, în 1956 la Port Said, săvîrșeau alături de complicii lor crime la fel de grave.

Războiul...

de Liviu MAIOR

Ilustrație de Tia PELTZ

Acasă, petrecut pe sub ușa, îl aștepta un plic roș-gălbui, cu un scris bine cunoscut. Inima i se strînse. Despături cu degete umede scrisoarea și-i citi mai întâi începutul: „Dragul meu Virgil”, pe urmă sfârșitul: „Mi-e tare dor de tine, Liliانا”.

Și, simțindu-se mai liniștit, începu să se dezbrace încetșor, lăsându-și pe scaun scurta, fularul, pălăria.

De afară uruitul surd al orașului, strâpuns de semnalele tramvaielor, se rostogolea monoton și obositor în cameră. Închise ferestrele și, lăsându-se peste patul nefăcut, deschise din nou epistola.

„La Sinaia e frumos și cald... Dar fără tine totul mi se pare cenușiu și plictisitor... Măine ne vedem... Cu toate acestea n-am mai avut răbdare și ți-am trimis scrisoarea aceasta prin Marcela...”

Și-o avu deîndată în fața ochilor: veselă și neastîmpărată, rizind toată vremea sincer și zgomotos ca o fetișcană sau împrumutând în răstimpuri un aer grav și doct, care o făcea tocmai de aceea să pară de citeva ori mai naivă și mai copilăroasă.

„...La Sinaia l-am întâlnit pe colegul acela al tău, George Lungu. Nu știu de ce îmi displace omul ăsta. Știu, ai să zici ca de obicei că judec superficial. M-a urmărit toată vremea. Seara la cazinou m-a poștit la dans. Mi-a făcut, așa, în văzul lumii, o curte nerușinată”.

...Împături la loc scrisoarea și își spuse că e timpul să-și înceapă repararea radioului. Rotindu-și privirile prin cameră, rememora pe șoptite sculele de care avea nevoie... În schimb se gândi toată vremea la George Lungu... Apoi când își dădu seama că întâmplarea istorisită de Liliانا îl preocupă într-adevăr — că-l adîncește din ce în ce mai mult într-un sentiment difuz de amărăciune și dezgust — minia îl năpădi de-a binelea.

Își propti coatele în pervazul ferestrei. Noaptea cădea înmiresmată și veselă, răscolind tot mai mult jocul gălăgios al copiilor din

parcul cvartalului. Dar nu avu răbdare să rămînă nici aci.

Se dezlipi hotărît de lângă fereastră și aprinse lumina. Cineva, tîrîndu-și pașii, urca scările blocului. „Nu găsește comutatorul și bijbîie pe întuneric”. Îl auzea cum scapără chibrituri, oprindu-se în dreptul apartamentelor. Scoase aparatul de radio din priză și-l mută pe masă. Afară, necunoscutul, oprit în dreptul intrării, aprindea alte chibrituri.

— Ești acasă, Virgil?

George Lungu avea capul mare, trupul scurt și gros, obrazul tuciu-riu, ochii mici de un albastru spălăcit. Intrînd, căută mai întâi o scrumieră în care să-și strivească țigara. „Nefumătorii nu se gîndesc niciodată la fumători”, se minie el pe loc, aruncînd mucul pe geam. Înjură scurt printre dinți, așa cum făcea de o sută de ori pe zi, fără să știe ce anume îl roade sau îl nemulțumește.

— Cineva mi-a șoptit azi — vorbi el, simlînd voit un ton neutru — că am fost criticat în ședința de producție a uzinei... De tine și de alții. Adevărat?

— Cam așa...

Lungu rise tare și fără poftă: „Bravo!” Tăcu.

Aplecat peste masă, Virgil desfăcea grijuliu, cu un aer preocupat, piesele radioului. Ochii lui albaștri, bolțiți de arcade proeminente, erau senini și calzi ca de obicei. Musafirlul îl urmărea cum scoate rînd pe rînd lămpile aparatului, cum le studiază atent, rotindu-le între degetele sale lungi și, i se părea lui, Virgil era, ca totdeauna, calm și mulțumit de sine. Pe făptura amicalului său nu plutea nici o urmă de îndoială sau amărăciune. Ființa lui trăda același tact odihnitor, aceeași bună dispoziție moderată și plăcută, aceeași amabilitate sinceră, plină de o mîndrie simplă și firească. Privindu-l în tăcere, Lungu se simți ca și altădată cuprins de un sentiment dureros, în care ura și admirația, invidia și regretul se amestecau toate la un loc, tulbure și chinitor.

— Ce-ai spus acolo? De toate, nu? ...Sînt și leneș, și nepriceput, și timpit; n-am ce căuta la aprovizionare...

Virgil rise încetșor:

— N-am vorbit chiar așa.

Apoi se ridică, întrebîndu-l dacă dorește țuică și scovergi. „Nu”... — refuză mormăind musafirlul. Nu era de loc mulțumit că Virgil se arăta prietenos și amabil. L-ar fi dorit arțăgos și încrunțat, ca să-și poată vărsa în voie năduful, certîndu-se cu el.

În general vorbind, Lungu ar fi încercat o surpriză plăcută constatînd că amicul său devine de la o zi la alta infumurat, meschin și răuvoitor cu el. Ar fi găsit atunci pe loc o scuză gîndurilor sale ascunse. Așa simțea toată vremea, nu fără durere, că dușmănia ce i-o purta îi era pornită numai din invidie, fără nici un alt temei onorabil. Prietenul său era înalt și bine făcut. Așa se născuse... Bun și amabil. Așa simțea... La fabrică conducea o secție. Colegii îl respectau și îl prețuiau. Și Lungu știa că toate acestea Virgil Preda le obținuse pe merit, prin muncă și hărnicie.

Atît doar că George nu ajunsese la această concluzie nici prea devreme și nici de la o zi la alta. Cu ani în urmă, pe vremea cînd învățau amîndoi la același liceu, era încă sigur (și de altfel părerea aceasta îi convenea de minune) că Preda — la fel ca orice elev sîrșucios, legat cu fidelitate de buchiile cărții — nu putea fi decît o fire mediocră, lipsită de originalitate și fantezie. Și studiîndu-i stîngăcia și aerul modest, privindu-i hainele grosolane, „crote și cusute în casă”, se simțea sincer superior și sigur de sine. Pentru ca mai tîrziu, atunci cînd s-a văzut nevoit să recunoască adevărul că prietenul său era nu numai un excelent matematician, ci și un pasionat iubitor de muzică și literatură, să-și domolească invidia, spunîndu-și că elevii silitori și corecți, elevii dolidora de cunoștințe s-au dovedit adesea în viață oameni lipsiți de spirit practic, slabi cunoscători ai realității și, tocmai de aceea nedibaci, nedescurcări și inutili.

Chiar și în timpul studiilor superioare, Lungu și-a fabricat pentru sine argumente salvatoare: „Cîți studenți merituosi nu s-au arătat a fi, acolo în producție, mult mai prejos decît foștii lor colegi mediocri! Cîți ingineri, medici sau scriitori de seamă nu-și arată și azi cu cinism certificatele lor rușinoase din timpul facultății!”

Atît doar că bănuiala dureroasă din sufletul lui George s-a împlinit întocmai: Virgil și-a cucerit repede și în uzina în care a început să lucreze prețuirea și admirația întregului colectiv, în vreme ce el, după ani întregi de repetenție, a trebuit să-și întreprună facultatea și să se mulțumească în aceeași instituție cu un post la serviciul de aprovizionare.

Din tot arsenalul de argumente de altădată, Lungu n-a mai putut alege decît o scuză amară și lașă: „În viață totul e să ai noroc”. Și

Virgil a fost totdeauna plin de noroc.

Prea s-au rotunjit toate perfect la omul ăsta. În timp ce la el planurile se strîmbau pe drum, la Virgil viața curgea lin, fără ocolișuri, într-o matcă adîncă și dreaptă. Deseori, aflîndu-se într-o situație dificilă, se întreba ce ar face Virgil în locul său. Avea atunci pe loc impresia că în fața acestuia toate se descurcă, se limpezesc, orînduîndu-se pe dimensiuni proaspete, drepte și solide. „Ai văzut? E simplu; te frămîntă și te superi în zadar”. Și-l asculta cum îi vorbește. Calm, surizător, priceput, sigur de sine. Și tocmai seninătatea, veselia și judecata aceasta fără greș îl chinuiau mai mult ca orice pe Lungu.

De ce Preda putea fi mereu bine dispus, înfuriîndu-se rareori și numai cu motiv, iar el mocnea înfundat zile întregi pentru tot soiul de pricină. De ce Virgil spunea: „Colegul X e un băiat de treabă”, în timp ce el îl socotea fie lichea, fie incapabil? De ce tinerii din secție își întăreau hotărîrile zicînd: „E de acord și tov. inginer Preda”, iar lui nu-i cerea nimeni niciodată părerea? Pentru ce la petreceri amicul său rîdea și dansa din toată inima și nu-și urmărea, cu ochii în patru, ros de suspiciuni, nevasta? Pentru ce putea să spună liniștit: „Liliانا a plecat la Sinaia; are nevoie de odihnă”, fără să se arate tulburat de gelozie și neîncredere...

— De ce taci? — întrebă Virgil.

— Nu știu — tresări musafirlul.

N-am ce vorbi. Aștept să-mi povestești discuțiile din ședință.

— S-au spus despre tine lucruri care îți sînt de mult cunoscute. Serviciul de aprovizionare merge prost, te-ai dovedit a fi un slab organizator, plin de metode neplăcute: comod, nervos, recalcitrant... — Mulțumesc... Alceva? Tu, ca de obicei, le-ai întărit părerea. M-ai criticat, m-ai acuzat, ai adus dovezi în plus.

— Cam ce crezi tu?

— Nu mai cred nimic. Pe vremuri credeam în prietenie... ca orice om sincer, naiv și sentimental.

Inginerul rise fără glas:

— Personal nu te-am considerat niciodată naiv și sentimental... dar, în sfîrșit... Un amic care-ți ia apărarea pe nedrept nu-ți este un amic adevărat. O critică dreaptă, care are scopul de a veni în ajutor unui tovarăș de muncă, este în schimb o dovadă de prietenie...

— Ajunge, Virgil! Sînt sătul de asemenea lozinci. Ce cîștigi din toată afacerea asta?

— Cîștigul — cum să-ți explic?

— se împarte între mai mulți... Schimbarea ta în bine ar reprezenta un avantaj și pentru mine, și pentru tine, și pentru secția de sculărie, și pentru serviciul de aprovizionare...

George simți cum furia îi gîtuie respirația: „Ei bine, dacă vrei cu orice preț să mă umilești — n-am să mă dau nici eu în lături să te lovesc”. Se trudi să-și recapete calmul, își drese glasul și într-un tîrziu întrebă cu voce liniștită: „Și

— Ce mai face Liliana?
Apoi așteaptă răspunsul. Se întorsese de la Sinaia cu sufletul împărțit între bucurie și teamă. Pentru înfruntarea oară avea, în sfârșit, dovezi sigure. „Eu, cu ochii mei!... Buna, candida și „naiva“ ta soție te înșală fără rușine în văzul lumii... Îmi pare rău, dar am fost martor ocular...” Dar pricepuse pe loc că nu va avea curajul să vorbească la fel și în fața lui Virgil. De îndată ce încercase să și-l imagineze cum va reacționa pus în fața unor probe atât de certe, Virgil îi apăruse senin și disprețuitor. Chiar și acum, în timp ce și repeta în minte discursul drămuț o dimineață întreagă, simțea cum vorbele îi pâlcesc treptat, își pierd ascuțișul, devin neconvingătoare, izbindu-se neputincioase de spatele indiferent al gazdei.

— Liliana? — răspunse Virgil. Știi mai bine decât mine. Vii de la Sinaia, nu?

— Da, ai dreptate... Ce să facă? Rîde... Se plimbă, dansează, are prieteni buni.

Își caută țigările. Foarte aplecat peste cutia aparatului, Virgil deșuruba ceva, încordat. Într-un firziu vorbi absent, cu glasul rar, liniștit, aproape imperceptibil:

— Așa e, da: la munte lumea rîde, dansează, se plimbă... Între noi fie vorba, George, sîntem însă amîndoi de acord că ești o mare lichea. Nu?

Cu țigările în mînă, Lungu se întrebă dacă a auzit bine. Totul i se păru pe moment atât de curios, că nu avu răgaz nici să se supere, nici să se mire.

Deocamdată nu putea încă să priceapă dacă Virgil era liniștit, furios, indiferent, plictisit, cinic sau resemnat.

— Ești singur vinovat—continuă gazda. Ești o lichea nedebă și grăbită. Bărbatul care o însoțea se numește Emil Cosma. E fratele ei.

În George se destrămă o lume întreagă. Fierbințeala și teama îi tăiau respirația. Acum se ura cu înverșunare: cum a putut să fie atât de timpit? Apoi, avu o singură dorință: să plece cît mai degrabă de aci.

— Nu pentru asta am venit -- șopti el ca din altă lume.

— Ba da.

— Doream să te văd.

— Minți!

Abia acum reuși să-și revină. Ca întotdeauna, o furie subită te poate scoate din încurcătură:

— Dacă mint, bună seara! Scuzați pentru deranj și mersi pentru insulte!

— De ce te superi? Ai venit doar ca prieten, să-mi deschizi ochii.

Transpirase tot. Limba îi era uscată, gîtul amar. Se simțea ca un inculpat adus în fața anchetaților.

— Ce dorești? — strigă el. Vrei să-mi spui că sînt intrigant, bîrfitor, laș, că mă bucur de nenorocirea ta?—adăugă singur, dînd pe față exact ceea ce admîtea în intimitatea sa că este. Frumos, foarte frumos!

Se făcu liniște. De pereții încăperii se mai izbeau și acum, surd, nătîng, strigătele lui George. Afară, cineva se certa, rîzînd, cu un copil: „Nu-ți place ciocolata? Ești teribil!” Virgil oftă.

— Bine, George...

— Asta e—mormăi Lungu agitat, ștergîndu-și fruntea asudată. Vrea omul să-ți deschidă ochii și te uîți la el ca la un tâlhar. N-am dorit rău nimănui niciodată, niciodată, Virgil.

Îl urmări neliniștit cum se ridică înalt și drept, cum trece îndărăt lîngă masă, ia șurubelnița și se apucă din nou de treabă. Apoi cli-

pele începură să curgă în tăcere, izbindu-i tîmplele.

Afară vocea necunoscută spuse rîzînd: „Te porți ca un cal de circ. Rîd copiii de tine”. Pașind fără zgomot, George ajunse lîngă fereastră. Moale, stîns, spuse:

— Îmi pare rău, Virgil...

Reluă după o vreme, nemulțumit că nu găsește la repezeală ceva mai potrivit:

— Te înțeleg bine de tot...

Stînjeneala și teama îl încorsetau cu putere. Nu găsea că e nimerit nici să vorbească, nici să tacă, dar nu avea deocamdată curaj să plece.

— Nu trebuie să mă condamni. Spune: presupunînd că întîmplător ți-aș fi adus informații adevărate, ce-ai fi făcut?

— M-aș fi apucat să le verific.

— Și dacă s-ar fi dovedit a fi adevărate? Dacă s-ar fi adevărit, să zicem, că nevasta ta te înșală într-adevăr cu cineva?

— Atunci aș fi divorțat.

— Așa, una-două, fără zbucium, fără părere de rău?

Preda întoarse capul: rise încețșor.

— Vezi tu, George, cînd ai mîntea întreagă îți faci ca tot omul un plan. Proiecte mari sau mici, prin care te legi singur de destinul și țînta generală a celor din jurul tău. Doborît de griji meschine, ieși din rînd, devii incomod și inutil. Te înșală prietenul sau nevasta? Foarte trist, vor spune toți, dar nimeni nu va rămîne pe loc ca să verse lacrimi o dată cu tine sau să te aștepte din urmă. Nimeni nu va scrie în contractul pe care îl încheie cu viața că s-ar putea, pe drum, să se apuce de beție, să-și scrîntească un picior sau să fie înșelat de nevastă... Cam așa.

Lungu își șterse palmele peste față.

— Pentru tine totul e clar... Personal, în sfîrșit, nu văd ce are una cu alta. Necazul îl porți în tine și acasă, și în lume. Poate pricep greșit. S-ar putea să fiu și nepriecut, și timpit pe deasupra.

Preda părea plictisit:

— Nu ești nici într-un fel, nici în altul, George. Ești numai egoist, fioros, nemărginit de egoist. Toți oamenii de teapa ta gîndesc la fel.

Lungu găsi că momentul îi favorizează în sfîrșit plecarea. Își caută din ochi pălăria.

— Pun aprecierile acestea pe seama nervozității și nu mă supăr. Eu îți rămîn prieten ca pînă azi; am să te ajut cu dragă inimă...

Pe făptura lui Virgil trecu, fulgerînd, o grimasă. Privirile-i sticleau reci și tăioase:

— Ascultă, George, știi tot atât de exact ca și mine că nu mi-ai fost prieten niciodată. Dimpotrivă: m-ai urît și m-ai pizmuit cu înverșunare. Te-ai bucurat de cite ori m-ai văzut doborît de griji și m-ai invidiat cu năduf cînd ți s-a părut că sînt fericit. Din păcate, ca totdeauna, am priceput firziu cu cine am de-a face.

George se îmbrăca pe nerăsuflăte. Primea cuvintele tăioase ale gazdei cu resemnare, fără să se supere, fără să se mire. Atmosfera ciudată, tulbure, în care înotase înfricat pînă atunci, se destrăma. Furia și invidia îi readuceau în suflet sentimente familiare.

— Bravo, amice! Unde-i adevărata perfidie? La mine, care-ți spun deschis ce văd și ce simt, sau la tine, prietene, care mă faci în ședință nepriecut și leneș! Ți-a fost teamă că te ajung din urmă, că voi deveni inginer și eu?

— S-a spus despre tine într-adevăr că ești leneș, slab pregătit și prost coleg.

Tove DITLEVSEN (Danemarca)

ULIȚA

*Sînt ulița copilăriei tale,
oriunde-ai fi, sînt primul vieții pas.
Adu-ți aminte pietrele din cale —
și începutul prinde iarăși glas.*

*Maternă mîngîiere sînt, și bună,
privirea tatii-ngrijorată greu —
și jocului și viselor sub lună,
eu ți-am deschis întreg tărîmul meu.*

*Te sprijineam în orele urite,
cînd singur te simțeau ca un fior,
și-n nopțile de toamnă mohorîte
te copleșeau neliniște și dor.*

*Să te călesc, eu însămi citeodată
mi te-aruncam anume de pămînt,
apoi te ridicam, induioșată,
și fața plînsă încercam s-o zvînt.*

*Eu ți-am trecut în inimă și ura;
fii cu dușmanii aspru, neclintit.
Te-am înzestrat cu arme, ca natura;
tu să le mînuiești drept și chibzuit.*

*Mai ageră privirea ta pătrunde,
mai hotărît ți-e pasul an de an.
Te-am învățat să recunoști oriunde
și pe prieten, dar și pe dușman.*

*Și cînturi dulci, ori cînturi triumfale
îți va fi dat s-auzi în viitor.
Dar acest cînt al uliței natale
îți va trezi mereu același dor.*

*Ești dus de vînt pe alte plaiuri, miine,
cît de departe, în străini plecat,
tot ulița bătrînă-ți va rămîne
întîiul tău prieten încercat.*

Iacob SAUDE (Norvegia)

CÎNTEC DE LEAGĂN PENTRU FETIȚA MEA SIRN

*Noaptea cade pe dealuri, deasă.
Brazilii dorm și pinii.
Luna pe geam își cerne în casă,
blîndă, sita luminii.
Dormi ca puîu-n cuibul său,
dormi, nu te gîndi la rău,
dormi ușor în leagăn.*

*Dormi cît încă e noapte-adîncă,
nu te tulbură soapte.
Tatăl tău, ca un scut de stîncă,
treaz e-n lungă noapte.
Stă de veghe-n somnul tău,
ca s-alunge orice rău,
dormi ușor în leagăn.*

*O jivină-n pădurea deasă
drumu-și rătăcește.
În birlogul lui de-acasă
ursul se trezește.
Tata-l prinde la vînat,
puî de om, dormi împăcat,
dormi ușor în leagăn.*

*Netezesc, pe cînd vîntul vuie,
drumul vieții tale,
începuta cărării-n
pragul casei natale.
Noapte bună, fata mea,
vise bune poți visa,
dormi în pace-n leagăn.*

În romînește de Veronica PORUMBACU

— Iar tu, mulțumit, le-ai întărit părerea.

Preda suspină:

— Nu. Personal am făcut o prostie: ți-am luat apărarea. Ți-am explicat metehnele, punîndu-le pe seama lipsei de ajutor. Tovarășii m-au crezut. Ai rămas pe nedrept și pe mai departe șeful secției de aprovizionare.

Pironit în ușă, Lungu îl privea buimac. Virgil se apropie, țuguind buzele:

— De ajuns pentru astă-seara. Doresc să rămîn singur. Pleacă, te rog.

Și Lungu se șterse peste prag, mut și aiurit. Era cald, îngrozitor de cald! Își simțea hainele largi, încălțămîntea grea, ca de plumb. Capul și urechile îi vijîiau. Nu se putea gîndi la nimic. În suflet i se căsca doar o scîrbă dureroasă, fără margini.

Coborî scările în vîrful picioarelor.

Acasă la Marcel Bresașu

Colecția de pipe a poetului e binecunoscută. 116 exemplare. De data aceasta fotoreporterul l-a surprins pe Marcel Bresașu cu exemplarul favorit. →

Deschidem astăzi ușa poetului Marcel Bresașu... Se aud câteva acorduri majore, puternice, de pian, apoi o melodie duiosă învăluie cu undele sale încăperea. Este o clipă de destindere; compozitorul care trăiește în bună frățietate cu poetul poate că eliberează certificatul de naștere a unei noi compoziții.

Sîntem primiți cu o caldă și animată amabilitate. Ne așezăm în jurul biroului său de lucru și pornim, împreună cu poetul, în lumea poeziei. Ne recită pasionat din sugestivele stihuri pe care le-a scris recent și apoi ne arată manuscrisul cizelat și finisat al unei lucrări pentru teatrul de păpuși, intitulată „Soldatul și moartea”.

Sonoria întrerupe călătoria noastră în lumea poeziei. Au sosit noi oaspeți: trei pioniere. Maestrul nu este surprins. Întîlnirile cu copiii îi sînt obișnuite. Aceștia îi fac deseori vizite, dacă nu se duce personal poetul în mijlocul lor.

Pe biroul poetului își găsește îndată loc un buchețel de tufănele, așezat cu respectuoasă grijă și sfială de cea mai mică dintre fete: Roxana. Cît privește pe cea de-a doua micuță vizitatoare, Marina, aceasta își deschide caietul în care și-a consemnat primele elanuri, primele strofe. Intenționează să i le citească gazdei, așteptînd sfatul, îndrumările sale. Pufăind tacticos și bonom din lulea, Marcel Bresașu ascultă, iar privirea lui protectoare o încurajează pe tînăra aspirantă la gloria poeziei.

— Să citești, să citești mult! — îi spune maestrul. Să înveți de la acei care au ridicat pe culmi arta poeziei.

Carmen, a treia fetiță, îl roagă cu gingășie pe amfitrion să-i citească din versurile pentru copii... Sîntem cu toții foarte atenți. Pe un braț al fotoliului, Tumpic, motanul favorit al poetului, ne privește cu ochii lui mari și enigmatici. Tabloul acesta e pentru el familiar, întrucît adesea, aici, la gura căminului, se adună ca să-i asculte muzica versurilor soborul micuților cititori...

Ne-am despărțit de Marcel Bresașu lăsîndu-l înconjurat de veselia copiilor, dornici să afle cît mai multe lucruri despre colecția sa de pipe, despre cele patru mii de volume ale bibliotecii sale, despre colecția de păpuși, despre cărțile proprii. Iar pentru cititorii noștri am luat câteva fotografii care vor reda o serie de imagini din viața de fiecare zi a unuia dintre poeții lor favoriți.

Ioana VILCEANU

Fotografii de Eugen IAROVICI

Adesea vin în vizită la Marcel Bresașu mici cititori, pionieri cărora poetul le-a închinat multe cărți. De data aceasta una din cele trei fete citește din încercările ei lirice. „Să citești, să citești mult! Să înveți de la aceia care au ridicat pe culmi arta poeziei!” →

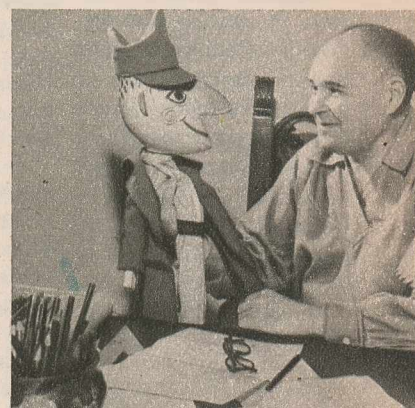

În mijlocul studenților. Un stat, un îndemn pentru cei ce vor să zboare pe aripile poeziei.

Un favorit al scriitorului..., motanul Tumpic.

Recent, poetul a terminat o nouă lucrare pentru teatrul de păpuși, intitulată „Soldatul și moartea”. Înainte de a intra în repetiție, autorul ține să dea câteva sfaturi eroului principal.

După cum se știe, poetul e și compozitor. Acum a închis caietul de poezie, căutându-și la pian câteva clipe de răgaz..., câteva clipe de creație.

PENTRU A TREIA OARĂ...

de Radu RODA

Prima oară a fost în anul 1956. În 1958 a fost din nou ales deputat al circumscripției electorale 210 din raionul 23 August. Și iată-l acum propus pentru a treia oară. De altfel, deputatul Gheorghe Văluțanu, muncitor la fabrica „Postăvăria Română”, este și o veche cunoștință a noastră. Activitatea sa a mai fost oglindită în paginile revistei „Flacăra”. În februarie 1958 l-am găsit alături de cetățenii cartierului — în plină campanie de amenajare a străzilor Hățișului, Lacului, Vintului, Dobroești și altele: începuseră primele acțiuni de pavare (azi terminate). Până atunci doar lumina electrică, apa și radioficarea pătrunseseră în acest cartier mărginaș.

Ce au realizat cetățenii cartierului Dobroești în frunte cu deputatul lor, Gheorghe Văluțanu, de la ultimele alegeri, vom afla — în parte — din prezentul interviu.

— Pe care dintre realizările circumscripției do. o considerați cea mai însemnată?

— Parcul din Șoseaua Dobroești. Un teren de zece mii metri pătrați — un maidan plin de gropi — a fost transformat, cu sprijinul a 2.089

de cetățeni, care au depus multe mii de ore de muncă patriotică, într-un frumos parc, loc de odihnă și recreare pentru cetățenii cartierului și îndeosebi un loc de joacă pentru copiii lor. Un ajutor prețios ni l-au dat pionierii de la Școala mixtă nr. 62, care au depus 1.333 ore muncă patriotică. Și, bineînțeles, lucrarea nu s-ar fi putut realiza dacă Comitetul executiv al Sfatului popular „23 August” nu ne-ar fi dat materialele și tehnicienii necesari.

— Ne puteți numi câțiva cetățeni care s-au evidențiat în această muncă?

— Sînt peste o sută... Voi aminti doar pe câțiva dintre ei: Ion Petria (care a prestat singur peste 500 de ore muncă la amenajarea acestui parc), Ion Drăgan Stoica, Maria Dumitru, Pavel Urioc, utemiștii Gheorghe Oprea, Ion Călin și numeroși alții.

— După cîte știm, sînteți președintele comisiei permanente de gospodărie comunală. Știm de asemenea că această comisie a primit drapelul de frunză pe raion...

— Da, am primit drapelul de comisie frunză pentru succesele obținute în transformarea gropii Vergului într-un minunat parc, cu care raionul nostru se mîndrește (fotografia de jos). La realizarea acestei lucrări importante au contribuit deputații cuprinși în toate comisiile permanente, care au

fost chemate la întrecere de comisia noastră de gospodărie comunală, întrecere din care am ieșit deținătorii drapelului de frunză. S-au efectuat peste 300 mii de ore de muncă patriotică, realizându-se economii de 400.000 lei. Un ajutor deosebit l-am

primit din partea Comitetului executiv al Sfatului popular „23 August”, care ne-a dat materialele necesare și specialiștii pentru asanarea lacului. Menționez sprijinul ce ni l-au dat deputații dr. ing. Aurel Cioară, Ion Dumitrașcu și mulți alți

deputați din celelalte comisii.

— În calitate de președinte al comisiei de împăciuire, ce rezultate ați obținut?

— Am activat în această calitate 3 ani. În acest timp comisia pe care am prezidat-o a avut de rezolvat peste o mie de cazuri, dintre care 90% au fost conciliate în cadrul ședințelor noastre.

— Deputat, președinte al comisiei permanente de gospodărie comunală, președinte al comisiei de împăciuire, munci obștești... Toate bune! Dar cu munca în producție, cum stați?

— Despre asta să vă vorbească șefii mei...

Și într-adevăr ne-a vorbit șeful secției de vopsitorie a fabricii „Postăvăria Română”, care ne-a arătat că deputatul Gheorghe Văluțanu (fotografia de sus) este unul dintre cei mai vrednici muncitori ai fabricii, care își îndeplinește și depășește sarcinile de producție cu o râvnă ce poate fi asemuită doar cu râvna și priceperea cu care-și îndeplinește sarcinile obștești.

Macheta clădirii centrale și a peroanelor laterale ale aeroportului Domodedovo.

Ce va fi

DOMODEDOVO?

Privind uriașa câmpie de lângă orașelul Domodedovo, îți vine să crezi că însăși natura a hărăzit acest teren pentru un mare aeroport, cu toate că, așa cum piste de decolare și aterizare nu sînt un dar al naturii, nici câmpia respectivă n-a fost chiar câmpie netedă, cîndva fiind, dimpotrivă, accidentată, presărată de coline și rîpe. Dar excavatoarele, buldozerele și camioanele basculante ale constructorilor au corectat natura, transportînd adevărați munți de pămînt pentru a crea o suprafață perfect plană pe o întindere de mulți kilometri. Iar pe această câmpie din preajma Moscovei se înalță azi șantierul unuia din cele mai mari aeroporturi din lume. De ce era necesar acest nou aeroport? E clar: pentru că în

ultimii ani transporturile aeriene civile au luat un uriaș avînt în Uniunea Sovietică. Ca să ne referim numai la liniile deservite de splendidele TU-104, traficul a ajuns de un an și jumătate la 250.000 de pasageri, față de 40-45.000 cîți fuseseră transportați pe aceleași linii în avioane cu motoare cu pistoane. O dată cu rețeaua aviatică internă (avînd cele mai lungi linii din lume, care leagă Extremul Orient de frontierele meridionale și nordice) s-au dezvoltat și liniile aeriene internaționale deservite de „Aeroflot”, atîngînd de pe acum 65.000 km. În același timp pe aeroporturile moscovite aterizează zilnic zeci și zeci de avioane de pasageri ale companiilor străine. Iar dacă la toate acestea adăugăm și cifrele de control ale septenalului, care prevăd de șase ori mai mulți călători transportați cu avioanele, ne apare evident de ce Vnu-kovo, Bikovo și Șereme-

tievo nu mai erau îndestulătoare nici pentru traficul prezent, necum pentru cel viitor.

★

Să întreprindem acum o incursiune într-un viitor apropiat, ...O dimineață însorită din vara anului... să zicem... 1965 (deși ar putea fi și mai curînd). Un șuvoi imens de oameni pătrund neîntreput în incinta aeroportului Domodedovo. Prin peroanele speciale care înaintează adînc pe teritoriul aeroportului, călătorii ajung la avioanele respective.

Chiar în această clipă șapte uriașe nave aeriene dintre cele mai recente tipuri (create de colectivele lui Tupolev și Iliușin) și-au luat zborul. Și tot atîtea au atins solul. Într-o oră aterizează și decolează în medie avioane purtînd 3.600 de pasageri, adică mai mulți decît în toate aerogările actuale ale Moscovei luate la un loc.

Clădirile aeroportului, realizate

Concomitent cu construcția uriașului aeroport Domodedovo, la Moscova s-a început construirea unei mari aerogări care va face legătura cu toate aeroporturile moscovite prin elicoptere sau autoexpresse. Aerogara va dispune de un corp central cuprînzînd o sală cu un birou de voiaj, săli de așteptare, de odihnă, restaurant, cinematograful etc. Unul dintre cele două blocuri cu cîte 11 etaje va cuprinde un mare hotel de tranzit. Trotuare rulate subterane vor transporta călătorii din stația de metrou pînă în incinta aerogării. În fotografie, macheta noli aerogări moscovite.

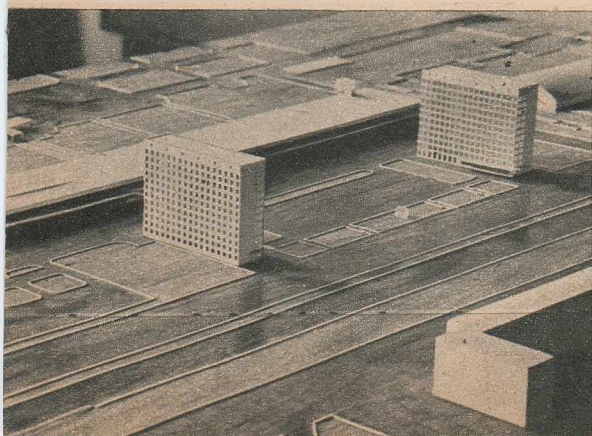
din prefabricate de beton armat, sticlă, aluminiu și mase plastice, sînt nu numai confortabile, ci și frumoase, elegante, luminoase. Cîteva hoteluri spațioase, săli de așteptare și de odihnă, restaurante, încăperi destinate mamei și copilului, televizoare cu ecran lat și în culori, firme luminoase indicînd mersul avioanelor, toate acestea sînt la dispoziția călătorilor.

Navigația aeriană se desfășoară în condiții de deplină securitate; avioanele care decolează de la Domodedovo sînt ferite de întîlniri neașteptate cu cele ce se îndreaptă spre celelalte aerogări moscovite (vezi ciocnirile aeriene de deasupra marilor orașe occidentale!). Iar toți cei ce deservește acest important nod de trafic aerian locuiesc la cîteva... învîrtituri de elice, în... pădurea din vecinătatea aeroportului. Cochetele vile și blocuri din poiențele acestei păduri își înalță antenele de televiziune peste crestele copacilor...

Și încă un amănunt. Cum se ajunge de la Moscova la Domodedovo? La alegere: cu motocicletă, cu automobilul sau cu autobuzul pe lînga autostradă, cu taxiul terestru sau aerian, cu elicopterul, cu trenul electric terestru și — nu peste multă vreme — prin calea ferată suspendată, al cărei punct terminus îl va constitui uriașa poartă aeriană a Moscovei.

Toate acestea le veți vedea, dragi cititori, peste cîteva ani, cu prilejul unei excursii întreprinse la Moscova, de astă dată cu... „avioanele prieteniei”.

Vă urăm deci, pe cît de curînd, o călătorie Băneasa-Domodedovo...

Aici se construiește

PISSUI

de Bazil DUNĂREANU

Fotografii de A. MIHAILOPOL

Tii minte când ne-am întâlnit într-o după-amiază lângă Național?

— Țin.

— Ții minte că aveam în mână un caiet?

— Da! V-am rugat să-mi dați o filă și m-ați privit ca pe un impostor.

— Intocmai! Știi ce aveam în caiet?

— ???

— Teatrul de comedie!

Într-adevăr, în urmă cu câteva luni, mulți bucureșteni l-au putut zări pe artistul emerit Radu Beligan umblînd pe stradă mai visător ca de obicei și ținînd în mână un caiet. Dar nimeni nu și-ar fi putut închipui că în acel obișnuit caiet se afla concepția... viitorului Teatru de comedie. Desigur, din punct de vedere reportericesc, începuturile activității acestei „case a risului” sînt extrem

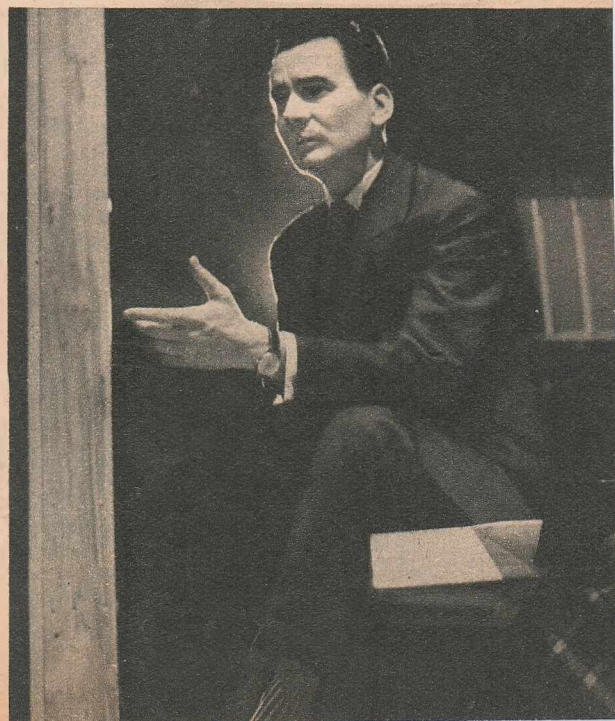
de ispititoare: sala de spectacol întoarsă pe dos își are, oricum, pitorescul ei; actorii mînjiți cu var în timpul repetițiilor sau directorul Radu Beligan făcînd cînd timp_lărie, cînd zugrăveală sau croitorie — de asemenea. Considerînd însă că surprinderea acestor „scene” rămîne totuși apanajul fotoreporterului, vom trece peste pregătirile deschiderii și vom încerca să sugerăm cititorului imaginea acestui teatru în perspectivă.

★

TEATRUL DE COMEDIE și-a ridicat cortina celei dintîi premiere, aducînd la lumina rampei și în fața publicului piesa lui Alexandru Mirodan „Celebrul 702”, în regia lui Moni Ghelelter și scenografia lui Al. Brățășanu. Peste alte câteva zile, pe scena aceluiași

teatru, domnul Jorđain, celebrul burghez gentilom al lui Molière, care a făcut proză o viață întreagă fără să știe, își va depăna și el povestea, sub bagheta tinărului regizor Lucian Giurchescu și în decorurile lui Dan Nemțeanu.

Primele spectacole ale unui teatru rămîn, oricum, primele lui spectacole, cartea lui de vizită. În plus însă, ele au întotdeauna o mică istorioară care ascunde uneori tîlcuri grăitoare. Cum „Celebrul 702” și-a primit botezul rampei în zilele în care apar aceste rînduri, devenind public și notoriu, ne vom opri — în sensul deslușirii tîlcurilor la care ne-am referit — la „Burghezul gentilom”, care va vedea lumina rampei abia peste cîtva timp. Înscenarea „Burghezului gentilom” (piesa clasică tratată cu mijloace contemporane e ceva nou,

dar nu mai reprezintă o nou-tate) înregistrează interpretarea rolului lui Jourdain de către artistul poporului Grigore Vasiliu-Birlic și a rolului doamnei Jourdain de către Nineta Gusti. Încolo însă, toate celelalte roluri sînt interpretate de actori tineri sau foarte tineri: Vasilica Tastaman, Sanda Toma, Iarina Ionescu-Demian, Aurel Cioranu, Amza Pellea, Valentin Plătăreanu, Dem. Rucăreanu, Dumitru Chesa. Astfel tineretului i s-a acordat din capul locului, prin prezența partenerului de joc Birlic, un suculent stimulent, spectacolul însuși însemnînd o adevărată școală.

Teatrul de comedie și-a asumat nobila misiune de a îmbogăți viața noastră teatrală cu formule noi de teatru, modalități artistice demne de zilele noastre, agitatoric-populare și originale în sensul noutății. De aici se înțelege lesne că noul teatru va acorda primat dramaturgiei originale și, cu atât mai mult, genului de comedie, atât de iubit de mase.

★

Aici, se construiește risul. Pentru că trebuie să rîdem. Și trebuie să rîdem pentru că oamenii fericiți nu s-nici odată încruntați, pentru că ne despărțim de tot ceea ce e vechi rîzînd, pentru că omul care nu rîde — parcă a spus-o Cehov — e un infirm.

Teatrul și-a propus să dea o comedie de conținut, îndrăzneță, clară, nu o bufonerie contemplativă; să ne facă să rîdem de trecut, bîcîindu-l; să rîdem victorioși! Intenții care au și început să devină realitate!

Birlic în mijlocul buchetului de tineri al teatrului.

Radu Beligan, directorul teatrului, și dramaturgul Al. Mirodan, consilier literar, consultînd schițe de costume.

Celebrul 702 (Radu Beligan) și Fata în albastru (Liliana Țicău) în stadiu de... repetiție. O fotografie ca toate fotografiile, dar care va intra în viitorul muzeu al teatrului: o repetiție la prima premieră!

Fotointerviu cu tineretul teatrului

Întrebare: Cum vă simțiți în noua dumneavoastră „casă“?

Răspuns:

1 Lucian Giurchescu, regizor: ...Pornim la atac, ca să spunem așa, de pe un loc gol. Una e să restructurezi un teatru din mers și cu totul alta să-i pui bazele. Încercarea grea la care am fost puși a creat din capul locului spiritul de răspundere al fiecărui „locatar“. Iată una din garanțiile modului în care vom încerca să ne îndeplinim misiunea.

2 Iurie Darie: ...Ca la mine acasă! Voi face tot ce-mi stă în puteri pentru ca și publicul, marele nostru public, să se simtă aici ca la el acasă!

3 Vasilica Tastaman: ...Dacă primii mei ani de formație artistică se datoresc Teatrului Municipal, anii desăvîrșirii mele ți doresc aici. Parecă e un făcut: actorii de comedie doresc să joace... drame — și invers. Eu nu doresc decît un singur lucru: să răspund cu cinste încrederii ce mi s-a acordat de a face parte dintr-un colectiv care pune bazele unui teatru nou.

4 Amza Pellea: ...Comedia e extrem de „tentantă“. Teoretic vorbind, între a educa spectatorul și a nu-l educa e distanță de antipozii. Practic, însă, distanța e uneori periculos de mică: depinde de tine, actorul, de măsura în care renunți la o serie de ieftinătăți (cerute de un gust deformat), la „meșteșugurile“ răsuflete ale comediei bulevardiere. Vreau, cu puținul meu, să-l fac pe spectator să rîdă nu ca să rîdă, ci ca să gîndească!

5 Dem Rucăreanu: ...Teatrul e nou, exigențele — mari ca și perspectivele. Va trebui să considerăm fiecare replică o armă de luptă, o unealtă de construcție. E un ideal căruia mă dedic cu toate forțele mele.

6 Valentin Plătăreanu: Pe maestrul Birlic l-am cunoscut pînă acum doar ca spectator. În „casa noastră“ am devenit... colocatari (chiar dacă el e numai oaspetele teatrului). Sînt fericiți! Noi, tinerii, vom juca alături de artiști de comedie încercați. E un dar mai mult decît frumos la... casă nouă!

7 Aurel Cioranu: ...Dar și o obligație! Conducerea teatrului a stabilit ca un principiu de activitate trecerea fiecărui dintre noi în roluri de diferite „dimensiuni“; „casa noastră“ va fi pentru noi, deci, în permanență, o școală; să fim elevi silitori!

MĂRTURISIRILE MICULUI ECRAN

Ați ghicit desigur cui îi vom da cuvântul în această rubrică: prietenei noastre televiziunea. Fără să o supunem ritualului unui interviu, am întrebat-o care-i sînt intențiile de viitor și am primit o seamă de vești interesante, pe care ne grăbim să vi le împărțăm.

Teatru în studio

... Salonul apartamentului ocupat de doctorul Wolfgang Bell. Un om nu-și găsește locul în încăpere. Zăvorăște ușa, caută cu teamă în stradă prin țesătura perdelelor, tresare la fiece zgomot, formează un număr de telefon și, în acel moment, o detunătură!

O voce repetă insistent în receptor: „Alo, aici poliția, aici poliția! Cine ne-a chemat?”

Doctorul Bell nu va mai răspunde niciodată. A fost ucis...
Dragi cititori și posibili telespectatori, începutul senzațional al piesei scriitorului german Hans Pfeizzer nu trebuie să vă ducă pe o pistă greșită. Acest doctor Bell, pe care l-ați crezut savant, este de fapt un odios criminal nazist. Cine l-a ucis? Aceasta o veți afla urmărind spectacolul!

„Hai la munte!”

H. Nicolaide, George Mihalache și I. Berg, deveniți „ad-hoc” alpiniști convinși, au pregătit o emisiune muzical-distractivă intitulată ispititori: „Hai la munte!”. Autorii ne invită la o excursie ale cărei etape vor fi marcate de... cîntece de drumeție și de iarnă. Pentru recalculanți și cei îmbătrîniți înainte de vreme, o „gingașă” atenție: cuplete la subiect! Aviz amatorilor...

Vești pentru micii telespectatori

Ați știut că Daniela și nedespărțitul ei prieten Așchiuță au devenit, de la o vreme, călători pasionați, adevărați exploratori? Cu un ghid de nădejde cum e profesorul Paganel, Daniela și Așchiuță se pot plimba pe toate meridianele și paralelele globului, în ciclul de emisiuni „Cu Paganel în jurul lumii”. Intorși de curînd din taigaua Usuri, unde au vinat tot felul de lei și tigri, cei trei călători își anunță viitoarea expediție, de-a lungul Nilului.

Întîlnire cu Verdi

Othello și Desdemona, Gilda și Rigoletto, Aida și Radames, Violetta și Alfredo, Azucena și contele de Luna, Eboli și Don Carlos — toți acești eroi celebri din operele lui Verdi au hotărît să se întrunească într-o emisiune pe care televiziunea o închină evocării marelui compozitor italian din secolul trecut. Emisiunea face parte dintr-un ciclu ce și-a propus să prezinte operele clasice literaturii muzicale universale.

Convocare pentru amatorii de sport

Micul ecran îi convoacă pe această cale pe toți iubitorii sporturilor în jurul rubricii săptămînale consacrate celor mai importante evenimente din săli, arene, bazine, de pe stadioane etc... Nouțai, rezultate și comentarii pe teme sportive — iată o rubrică ce-și va cuceri într-un termen scurt un public numeros și pasionat.

ARPEGGIU

LIRA LUI ORFEU. Așa ni l-a prezentat legenda de celebrul „concert-maistru” mitologic: nedespărțit de lira sa, cu ale cărei sunete melodioase îmblinzea fiarele sălbatice și făcea pînă și pietrele să plîngă înduioșate. Tot ca un prototip al desăvîșitului artist l-a considerat și muzicianul Gluck, atunci cînd a compus opera „Orfeu” — o splendidă creație care a rămas înscrisă în cartea de aur a dramei muzicale.

Deunăzi însă, într-una din sălile de repetiții ale Teatrului de operă și balet al R.P.R., Orfeu nu-și mai acompaña cîntul cu lira, ci... la pian. Într-o pauză, Orfeu (Elena Cernei) ne-a declarat: „E o operă admirabilă, emoționantă prin muzicalitatea ei”. La care Euridice (Teodora Lucaciu) a adăugat în ton: „E un rol care oferă satisfacții depline pentru un cîntăret”.

Precizăm că avanpremierea lui „Orfeu” a avut loc doar în studioul experimental al opereii.

„CAVALERUL ROZELOR”

— St! Nu-l deranjați pe maestrul Brediceanu!

Avertismentul e justificat: dirijorul Mihai Brediceanu face audite de discuri. Ascultă opera „Cavalerul rozelor” dirijată de Herbert von Karajan și citește în același timp partitura opereii „Cavalerul rozelor” de Richard Strauss.

— St! Nu-l deranjați pe maestrul Rînzescu!

Regizorul Jean Rînzescu e confundat în lectură: citește despre Richard Strauss.

— Tovarășa Ofelia Tutoveanu? E ocupată.

Intr-adevăr: schițează decoruri, costume. Tot pentru „Cavalerul rozelor”.
La avizierul de pe culoar citești: „Arta Florescu, Elena Cernei, Magda Ianculescu, Petre Ștefănescu-Goangă, Octav Enișărescu, Jean Hvorov: Repetiție cu „Cavalerul rozelor”.

Se naște o nouă premieră la Teatrul de operă și balet.

1.500 SCRISORI

Arunce privirea la întimplare pe una din scrisorile scoase — tot la întimplare — dintr-un teanc.

...Compozitorul care a dus pe cele mai înalte culmi stilul polifonic este Johann Sebastian Bach, care a trăit între anii 1685-1750. Fragmentul ascultat face parte din Dublul concert pentru vioară și orchestră al marelui compozitor...

...Adevăratul creator al opereții rominești a fost Ciprian Porumbescu, care a scris opera „Crai nou” între anii 1880-1882...

Rîndurile de mai sus nu sînt scrise de profesori de muzică și nici măcar de vechi melomani, familiarizați de mult cu tainele artei sunetelor, ci sînt fragmente din scrisorile de răspuns la concertele-ghicitoare ale Radio-difuziunii. Semnatarii: oameni de cele mai felurite vârste și ocupații, din toate colțurile țării; descifrezi printre altele iscălitura unei colectiviste de la G.A.C. „24 Ianuarie” din comuna Gașca — reg. Timișoara; a studentului de la Facultatea de fizico-matematici din București; a electricianului de la I.R.T.A.-Roman; a chimistei de la I.S.S. „Steaua” din Sibiu... și încă cîteva sute de alte semnături. Gospodina din Cîsnădie se mai plînge încă de faptul că nu e destul de mulțumită de felul cum răspunde la întrebări: cu toată dragostea ei pentru muzică, nu are încă suficientă experiență ca s-o pătrundă. Iar mama elevului de la școala medie din Focșani ne povestește că, de la un timp, are o nouă grijă: să aibă mereu în casă picuri și timbre, pentru ca fiul ei să nu întîrzie cu răspunsurile. În fiecare lună, sosește peste 1.500 de asemenea scrisori. Muzica devine astăzi, la noi, un bun al tuturor.

M. POLADIAN

LA ARLECHIN

5 MINUTE CU FALSTAFF-CALBOREANU. După cum se știe, ilustrul fanfaron pe nume John Falstaff a fost silît într-o împrejurare foarte delicată să călătorească într-un coș cu rufe murdare. Și fiindcă Verdi l-a pus să și cînte, anul trecut pe scena Teatrului de operă și balet, sub privirile istetelor neveste din Windsor și ale spectatorilor din sală, caraghiosul bătrîn lua loc în „lectica” sa de ocazie cu melodia pe buze. Zilele trecute l-am reîntîlnit la Național. La fel de duhliu, la fel de flecar, de data aceasta se pregătea să călătorească într-o... servietă.

— De ce, prea cinstite sir John?
— Întrebă-l mai bine pe dînsul. Și cu binecunoscuta-i fanfaronadă, a adăugat: Pe dînsul l-am însărcinat să mă reprezinte.

„Dînsul” nu era altcineva decît artistul poporului George Calboreanu.

— Puteți să ne spuneți cîteva cuvinte despre Falstaff?

— Cu plăcere. Din moment ce sînt ambasadorul lui...

Și răscolind în mormanul de amintiri personale, maestrul Calboreanu ne-a declarat că de multă vreme nutrește o adîncă simpatie pentru personajul acesta, așa cum l-a cunoscut din lectura piesei „Henric al IV-lea” de Shakespeare.

— E foarte adevărat că își năcăleşte mintea sugînd la vînațuri vechi, dînd drumul la curea și toîlîndu-se pe laviță, după masă, cum îi reproșează la un moment dat viitorul rege Henric al V-lea. Dar cu limba lui ascuțită, cu toate nărvurile lui, e un excelent personaj de comedie. Excelent, dar pretențios. De aceea încep să mă pregătesc încă de pe acum.

Și în continuare, maestrul Calboreanu ne-a relatat că „Henric al IV-lea” (ambele părți) va vedea luminile rampei abia în stagiunea anului viitor, în regia lui Al. Finți. Un spectacol de mare anvergură, de la care Naționalul așteaptă mult.

— Și cum vi se pare Falstaff?

— Foarte... voluminos. Nu se vede?

Înt-adevăr: peste 60 de pagini bătute la mașină. Toată verva lui sir John, toată flecările lui proverbială, plină de spirit, mucalită și lăudăroasă, abia a început într-un volumaș. Am mai fi stat de vorbă, dar hitrul personaj i-a făcut „ambasadorului” său un semn discret care, tîlmăcînt în cuvinte, ar fi sunat așa: „Ce flecărești afița? Nu știi că avem treabă?” Și maestrul Calboreanu s-a supus. Sir John a fost îndesat în servietă, servietea a luat loc la subsuoara artistului și peste convorbirea noastră s-a tras cortina. Să ne vedem cu bine, sir John!

T. NISTOR

Rosa vinturilor

Așa era înfățișat, în 1907, chipul marelui piclor Pablo Picasso, într-un autoportret. Această piesă prețioasă a fost donată Galeriei Naționale din Praga, împreună cu alte opere de artă valoroase, de către un remarcabil colecționar și critic de artă cehoslovac, Vincenc Kramár.

„Umanitatea trebuie să fie unită în protestul său activ împotriva tuturor armelor de distrugere în masă, care reprezintă o trădare a tuturor ființelor”. Astfel își încheie mesajul cea de-a III-a conferință creștină pentru pace, care a avut loc recent la Praga. La această conferință au asistat delegați calviniști, luterani, baptiști, metodști, ortodocși, reformați, quakeri și evangheliști, din peste 20 de țări ale lumii.

Cunoscuta actriță sovietică Tatiana Samoilova a fost solicitată de către cinematografia maghiară să interpreteze rolul principal feminin în noul film „Alba Regia”. În fotografie, Tatiana Samoilova răspundînd unui reporter al radiodifuziunii din R. P. Ungară.

Între 24 septembrie și 9 octombrie 1961 va avea loc la Budapesta un concurs internațional de pian dedicat creației marilor compozitori maghiari Liszt și Bartók.

În acest scop, la Academia de artă muzicală din capitala R.P. Ungare se va desfășura între 1-10 martie concursul de triere a concurenților maghiari.

Un grup de cetățeni din orașul vest-german Augsburg au luat inițiativa fixării — în semn de omagiu — a unei plăci comemorative pe zidul casei în care s-a născut marele poet și dramaturg german Bertolt Brecht. Totodată, pentru a infiera totală indiferența a municipalității burgheze a orașului față de meritele acestui remarcabil fiu al Germaniei, cetățenii progresiști au instalat la intrarea în oraș o placardă pe care scrie: „Intrați în Augsburg, un oraș în care se păstrează o tăcere de moarte despre mării săi fii”.

Punctul culminant al celui de-al II-lea festival muncitoresc din R.D. Germană l-a constituit spectacolul cu piesa „Nathan înțeleptul” de marele scriitor clasic german Lessing. În fotografie, artistul Eduard von Winterstein, laureat al Premiului Național, este felicitat de către reprezentantul unei delegații de muncitori din Karl Marx-Stadt, pentru excepționala interpretare a rolului principal.

„Bluzele negre” în acțiune. Plaga huliganismului face noi victime în Occident. La Londra au fost spînzurați recent doi tineri „blousons noirs”, pe nume Francis Forsyth, zis „Floss”, și Norman James Harris, acuzați de jaf și omucidere. Un al treilea complice, Terence Lutt, neavînd decît 17 ani, a fost condamnat la închisoare pe viață sau, după o expresie consacrată în Anglia, „during his Majesty's pleasure” (atîta timp cît majestatea sa va avea plăcere...).

Compozitorul sovietic Ivan Dzerjinski, pentru care creația literară a lui Mihail Șolohov a mai constituit izvor de inspirație muzicală, a terminat recent opera „Soarta unui om”, după zguduitoarea năvelă cu același titlu de M. Șolohov. Acțiunea opereii, al cărei libret este semnat tot de compozitor, începe cu scenele de prizonierat al lui Sokolov și se încheie cu găsirea de către acesta a băiețușului Vania. Opera „Soarta unui om” se reprezintă în actuala stagiune pe scena Teatrului Mare din Moscova.

Ce-i nou în librării

● A. BOMBARD: „NAUFRAGIAT DE BUNĂ VOIE” (Ed. Științifică). Un jurnal de bord literar al îndrăznețului strădător francez al Atlanticului, care a trăit săptămîni de-a rîndul între cer și apă pe o ambarcațiune de o singură persoană.

● L. FEUCHTWANGER: „SIMONA” (Ed. Tineretului). Romanul unei tinere franceze încadrată în mișcarea de rezistență, care întreprinde temerare acțiuni împotriva ocupanților nazisti.

● LUCIA DEMETRIUS: „PRIMĂVARA PE TÎRNAVE”. Auloarea prezintă satul nou ardelean, în lupta pentru izbînda colectivizării.

● PAVEL DAN: „URCAN BĂTRÎNUL” (E.S.P.L.A.). O receditare a cunoscutei lucrări. Volumul cuprinde și o serie de povestiri inedite.

● E. HEMINGWAY: „BĂTRÎNUL ȘI MAREA” — cunoscuta povestire a scriitorului american care a obținut premiul Nobel.

● T. TEODORESCU-BRANIȘTE: „PRIMĂVARA VIN APELE MARI”. Este primul roman românesc care aduce în lumina contemporaneității răscoalele țărănești din 1848, preluîndu-l marit răzmerițe din 1907.

● VLAICU BÎRNA: „ROMANUL CATERINEI VARGA”. Un episod al marilor frămîntări sociale din țara moșilor și al vîștii curajoase luptătoare.

● MIHAI BENIUC: „POEZII DE DRAGOSTE”. Noul volum al poetului înmănușează creații răspîndite în reviste în ultimul timp, precum și poezii inedite.

● „FLORI DIN LITERATURA POPULARĂ” — o culegere din folclorul nostru, incluzînd multe creații ale literaturii populare cu caracter revoluționar.

CU SARE ȘI PIPER

Întâmplări cu haz

Povestește... Șt. Mihăilescu-Brăila

Nu mi-a plăcut nicio dată șarja. O aplaud doar la cuptoare și furnale... — ne spune actorul Șt. Mihăilescu-Brăila. Și cu toate, acestea, am fost o dată acuzat că șarjez.

Jucam la Brăila comedia clasicului rus Suho v o - K o b i l i n . „Nunta lui Krecinski”. În sală, printre foarte mulți spectatori, un grup de prieteni sovietici, cu toții oameni de artă, lucrători în sectorul teatral. Le urmăream reacțiile și-mi dozam jocul după impresiile pe care credeam că le citesc în privirea lor. Se amuzau copios... Dar după un act privirile lor, tot atât de atente, se încercaseră parcă cu un reproș. Îi întuiam dar nu știam despre ce este vorba și la care parte din joc se referă. Mă chinuiam să aflu părerea acestor spectatori care-l jucau la ei acasă pe clasicul lor.

când a venit regizorul, rîzînd cu gura plină:

— Inchipuiește-ți că am avut de furcă cu oaspeții noștri. Le-ai plăcut foarte mult, dar i-a indispus „șarjarea”.

— Și, mă rog — am întrebat eu — cînd am șarjat?

— Tot timpul. Ce nevoie aveai — mi-au spus ei — să-ți adaugi un nas de Tândărică, ca să stîrnesti hazul?

La reuniunea tovarășească din aceeași seară, oamenii s-au convins că nasul meu este... al meu. Poate puțin cam mare, dar al meu.

De atunci, mă feresc să-l mai iau la... purtare, ca să nu mi se spună cine știe ce...

★

...Nu... asta n-a avut haz, cel puțin pentru mine.

Regizorul de la televiziune în spectacolul „Julius Fucik” mi-a încredințat rolul unui hitlerist.

— Trebuie să te fac blond!

Și m-a făcut... Dar nu cu perucă, așa cum se obișnuiește, ci... decolorindu-mi părul cu perhidrol.

Ajuns acasă, după spectacol, am adormit obosit, uitînd de culoarea părului.

Dimineața m-am trezit tras de păr de către băiatul meu:

— Scoate peruca, tăticele!...

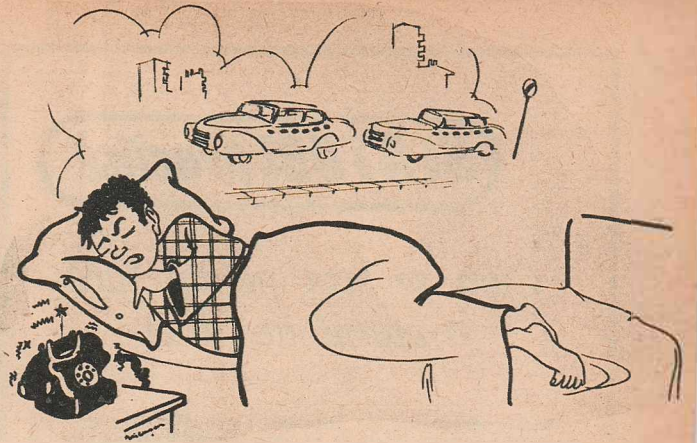
Desigur că pînă la o anumită vîrstă, orice copil își trage părințele de păr. Apoi nu se mai întîmplă așa, pentru că... ori a crescut copilul și nu-i mai place gestul, ori... nu mai are de ce trage, pentru că și tăticul a... crescut.

— Scoate peruca, tăticele!...

A fost greu să-i explic că n-am perucă și că există un întreg proces tehnologic de transformare a culorii părului... Copilul continua să mă tragă disperat de păr...

... Trebuie să adaug că cele relatate mai sus n-au avut haz la timpul lor. Acuma... cititorii pot să ridă...

Interviu luat de S.M. RUSU

TELEFONUL

de Boris EGOROV

Creșterea mea pentru instalarea unui post telefonic la domiciliu s-a aprobat! Dacă nu mă credeți, pot să vă confirm acest lucru la telefon. Pentru aceasta, n-aveți decît să formați numărul stației de taxiuri: telefonul meu de acasă va răspunde automat, iar cel care dorește să vorbească cu mine va vorbi cît va pofti. Firește, e foarte bine cînd vorbește cu mine cel care vrea să vorbească cu mine. Dar e foarte rău cînd vorbește cu mine cel care vrea să vorbească cu stația de taxiuri, care avusese pînă în ajun numărul meu de telefon. Tot felul de glasuri răsună în aparatul meu:

— Trimiteți-mi un camion în strada Zemliaki nr. 31!

Sau:

— Celățene, sînt o mamă cu doi copii mici și aștept în gară. Trimiteți-mi urgent o mașină.

Noaptea la ora două am primit și o muștrare verbală:

— Dacă te mai prind dormind la ora asta, te reclam! Doar ești de serviciu!

A doua zi, dis-de-dimineață, eram în audiență la șeful sectorului telefonic, tovarășul Jejerenko. Am picat chiar în momentul cînd încep audiențele, dar biroul lui Jejerenko era gol, întrucît dumnea-lui se gasea în acel moment într-o ședință, într-un alt birou. Cînd s-a terminat ședința, Jejerenko a apărut în fața mea, rostind oficial:

— Regret... ora de audiențe s-a terminat.

Dar, pentru că insistam, s-a mai înduplecat:

— Fă-mă o cerere în scris.

Am făcut o cerere, pe urmă am mai făcut încă una, pentru că trebuia în două exemplare și pentru că scrisesem „tovarășe director”, în loc de „tovarășe șef de sector”. În ziua următoare, Jejerenko n-a avut vreme să rezolve mapa cu cereri prezentată de secretară; în ziua care a urmat, secretara n-a avut vreme să-i prezinte lui Jejerenko mapa cu cereri, iar în celelalte zile care au mai urmat după aceea, cererea mea a rămas platonice în evidența secretarei și a șefului ei, în timp ce telefonul meu a rămas în evidența tuturor celor care doresc să se plimbe cu taxiul. Rezultatul imediat a fost accentuarea situației soției mele și a mea personal, deși nu fîm în mod deosebit la acest detaliu estetic.

— Dacă nu te primește acest Jejerenko — veni nevestă-mea cu o idee — zic să-i dai un telefon acasă și să-i explici totul.

Zis și făcut. Mă interesez și aflu numărul lui Jejerenko: 35-45. Ias receptorul la loc în jurcă, dar n-apuc să-l ridic din nou, că soneria aparatului zbîrnie strident. Aude:

— Puteți să-mi trimiteți o mașină?

— Sigur că putem — zic. Nu-mai că numărul stației de taxiuri s-a schimbat: formați 35-45.

Timp de două ceasuri am deservit cuviincios onor clientela întreprinderii de taxiuri cu acest număr de telefon. După acest interval, un glas furios tînd în receptorul meu:

— Dacă mai îndrăznești să dai numărul meu drept stație de taxiuri, îți suspend telefonul!

Era Jejerenko în persoană. Zic:

— Asta și vreau. Pînă acuma, am și scris un foileton despre ce mi s-a înfîmplat, dar nu l-am trimis la ziare, pentru că n-aveam poantă.

Dacă îmi închizi telefonul, o să am și poantă. Mulțumesc.

A doua zi, cînd am venit la serviciu, Jejerenko mă aștepta în anticameră. Am chemat secretara și am întrebat-o:

— Ce ședință avem astăzi?

— La ora patru, ședință de lucru.

— Se contramandază — zic eu.

— Se contramandază pentru mai tîrziu?

— Nu — zic. De data asta se contramandază pentru mai devreme. Ținem ședință chiar acum cu toți șefii de secție, șefii de birou, subșefii, adjuncții și secretarii lor.

— Și ține mult? — îngînd ea.

— Foarte mult. Spune-le să nu vină fără hrană!

Jejerenko se apropie de mine palid și rugător:

— Credeți-mă, n-am dormit toată noaptea.

— Te cred — zic — dar ora mea de audiențe s-a terminat ieri.

Măla o cerere.

Tar după ce a făcut cererea, i-am spus:

— Fă alla, că trebuie în dublu exemplar, și în afară de asta să nu mai scrii „tovarășe președinte”. Să scrii: „tovarășe referent principal de categoria întâia”.

A doua zi aveam un număr nou de telefon. De unde o fi făcut rost Jejerenko de un număr nou?

Firește, nu mi l-a dat pe al său.

Mi-a dat numărul unui prieten, căruia îi instalase telefon cu o zi înainte, pe baza bunei lor amicicii...

Versiune românească de Victor PIȚIGOI

Am redevenit... optimist!

Eu la spital? Pentru nimic în lume! Mai bine mort!

Dar degeaba mă împotriveam... A trebuit să mă internez. Fui poprit la pat. Au fost însă suficiente 2-3 zile de odihnă, mese luate la ore regulate și liniște, pentru ca să mă simt mult mai bine, să-mi dau seama că barometrul sănătății mele se îndreaptă spre „timp frumos”. Asta a ținut însă numai pînă la prima joi. Joi fu prima zi de vizită. Și cine putea fi prima în prima zi de vizită, dacă nu tanti Escarmonda care e întotdeauna prima... la vizite? După ce se opri în ușa salonului și-și retușă buzele cu ruj, se apropie de mine... profund îndurerată. Îmi strînse emoționată mîna și izbucni într-un plîns sfîșietor, declamînd printre sughiri:

— Vai, vai, în ce hal ai ajuns! Bietul de tine!

Încearcă s-o liniștesc, să-i dau curaj, cînd în ușa apărui un unchiu' Fănică. Se repezi la mine, de parc-ar fi coborît din expres după o absență îndelungată, și, țoc, țoc, mă sărută zgomotos, înțepîndu-mă cu mustața-i căruntă, de focă:

— Bine te-am găsit, nepoate. Comment ça va?

— Sava, unchiule, sava. Dar dumneața?

În loc de răspuns, îmi ridică perna și-mi puse dedesubt un pachet lunguiet, înfășurat în hîrtie pergamentoasă, și o sticlă scundă și pînteoasă.

— Ssst! Tac! din gură! Să n-audă vreo soră!

Ți-am adus o poteoavă de ghiuden a-nflia și niște șliboviță, de scoală și morții! Nu te lua după doctori. Lingura și strachina, asta-i leacul! O știu de la răposata. Era leacul ei... sâraca! Dacă nu murea de încercătură de mațe, mai trăia și azi... n'est-ce pas?

— Ba spa, unchiule, cum de nu!

Între timp, în ușa își făcu apariția nea Cristache. (Da, da, ați ghicit: vecinul meu, pensionarul). Solemn, se apropie de pat și, scoțîndu-și cu gravitate o mînușă, îmi puse pe patură trei garoafe veștede. Sosiră apoi: veri, mătuși, cumnați, nepoți, prieteni, colegi, cunoscuți... O plăcere! Fiecare mă întreba cite ceva: ce am? Unde mă doare? De cînd zac? Unul de meserie umorist, mai spiritual, mă întreba dacă nu mi-am făcut testamentul. Altul, ce prefer: să fiu înmormîntat sau încinerat? O mătușă venise cu un pechinaz ascuns într-o sacoașă. Iritat de vacarm, acesta începu să latre furios. Îi potoli nea Cristache, care, cu prestața lui nedezmîntată, îl amenință cu bastonul și, impunînd tăcere tuturor, spuse:

— Principalul e moralul. Dacă n-ai moral, înseamnă că n-ai curaj. Dacă n-ai curaj, care va să zică țî-e frică. Dacă țî-e frică, nu e bine. De-ia să ai curaj, să fii optimist, să rîzi, să glumești...

Apoi mă întrebă:

— Te operează?

— N-nu... adică... mai știi? — btiguii.

— Să fii optimist chiar dacă te operează — făcu el cu convingere. Apropo... să-ți spun o anecdotă care o să te înveselească... Odată, cică era un bolnav ca și tine... Avea ceva pe dinăuntru. Doctorul i-a spus că trebuie să se opereze. El nu voia în ruptul capului. Îi era frică. Chirurgical,

medic cu experiență, i-a dat asigurări că n-o să simtă nici o durere și că, la operație, doar o să-i vadă pe cei din jur, chirurgi, asistenți, surori, din ce în ce mai mici, din ce în ce mai mici, iar apoi din ce în ce mai mari, din ce în ce mai mari, pînă vor reapărea normal. Și asta-i tot... Pacientul, convins în sfîrșit, pași cu curaj pe masa de operație... Aci, lucrurile se petrecură aidoma cum prevăzuse chirurgical. Cînd cei din jur reapărură ca la început, pacientul fu întrebat de medic cum se simte. La care el răspunde:

„Foarte bine. Un singur lucru nu pricep. Înainte de a mă opera, dumneavoastră aveți barbă neagră, pe cînd acum o aveți albă”.

„Bine, dar nu sînt eu doctorul!” — replică acesta.

„Dar cine?” — întrebă bolnavul, uluit.

„Șfîntul Petru... Ai ajuns în Rai”.

Și nea Cristache izbucni într-un hohot de ris molipsitor, acompaniat de întregul cor al vizitatorilor și de lătratul pechinzelui... Se vede însă treaba că eu... am ris cu prea multă poftă, fiindcă m-am trezit cînd sora îmi făcea o injecție. Noroc că nu mai era nici un vizitator lîngă mine, așa că... am redevenit optimist.

Adrian DASCĂLU

P.S. Optimismul meu s-a verificat: am fost operat și acum sînt sănătos tun. Atît de sănătos, încît după ce am mîncat ghiudenul și am băut șlibovița lui unchiu' Fănică, am consemnat și cele de mai sus spre știința celor ce se duc să viziteze bolnavi internați în spital.

FOTBALISTICĂ...

În sport e tare, e un as
E cel mai „fotbalist” student
La nici-un meci el n-a rămas
Indiferent.
Frumos, în trening albăstrui
Creează-n felul lui un gen

La cursuri dacă vezi că nu-i,
E pe teren.

Pe toți sportivii-i știe bine
Pe Ene, Popa, Uțu, Soare...

Oricînd își spune de oricine
Ce dribling are.

Dar la examen neștiind,
Profesorul i-a spus domol

Spre capul lui de as privind:

— E, sigur, gol!

Cînd, a doua zi, la poartă
Avizierul — a aflat

Că la examen, deocamdată,
A cam... picat.

Morala: Nu orice gol e... lăudat.

Rodica TOTH

În Belgia lupta continuă

De mai bine de trei săptămâni se desfășoară în Belgia o uriașă mișcare grevistă împotriva așa-zisului proiect de lege de „economii”, prin care guvernul belgian vrea să arunce noi poveri fiscale în spinarea clasei muncitoare din Belgia. Această grevă, care are un profund caracter politic, este apreciată drept cea mai mare din istoria luptelor muncitorimii belgiene. La Bruxelles și în importantele centre industriale Liège, Mons, Gand, Charleroi, în bazinul minier Borinage, în întreaga Valonie, peste un milion de muncitori belgieni participă la grevă, care a devenit generală, demonstrând o puternică și fermă unitate a muncitorilor.

În ciuda brutalelor represiuni ale poliției și jandarmeriei, represiuni soldate cu morți și răniți, în pofida sutelor de arestări operate printre demonstrații, dârzenia greviștilor n-a slăbit. Nici manevrele scizioniste ale unor lideri socialiști de dreapta, care duc tratative de culise cu guvernul Eyskens, nu au fost în stare să deruteze mișca-

rea grevistă și să paralizeze voința de luptă a muncitorilor. Aceștia nu sînt dispuși să-și rupă de la gură pentru a umfla uriașele bugete militare și pentru a rotunji pungile monopolizatorilor belgieni. „Dacă guvernul are nevoie de 20 de miliarde de franci belgieni, să și le procure din enormele bugete militare și din impozite asupra profiturilor capitaliștilor” — au subliniat deputații comuniști în cursul recentelor dezbateri parlamentare.

Poporul muncitor belgian este hotărât să continue lupta pentru o legislație socială progresistă, pentru dreptul la pâine și pace.

① Mișcarea grevistă din Belgia are un pronunțat caracter politic. „Guvern democratic”, „Uzinele, muncitorilor” — iată ce cer muncitorii belgieni. Iată ce se poate citi pe pancartele purtate de demonstrații greviști la Bruxelles.

② Mânia greviștilor împotriva spărgătorilor de grevă este de nestăvilit. Un autobuz condus de unul dintre aceștia este răsturnat și făcut impracticabil de către manifestații.

③ Poliția călare, în acțiune contra greviștilor.

④ Unul dintre demonstrații arestați este lovit cu brutalitate de polițiști.

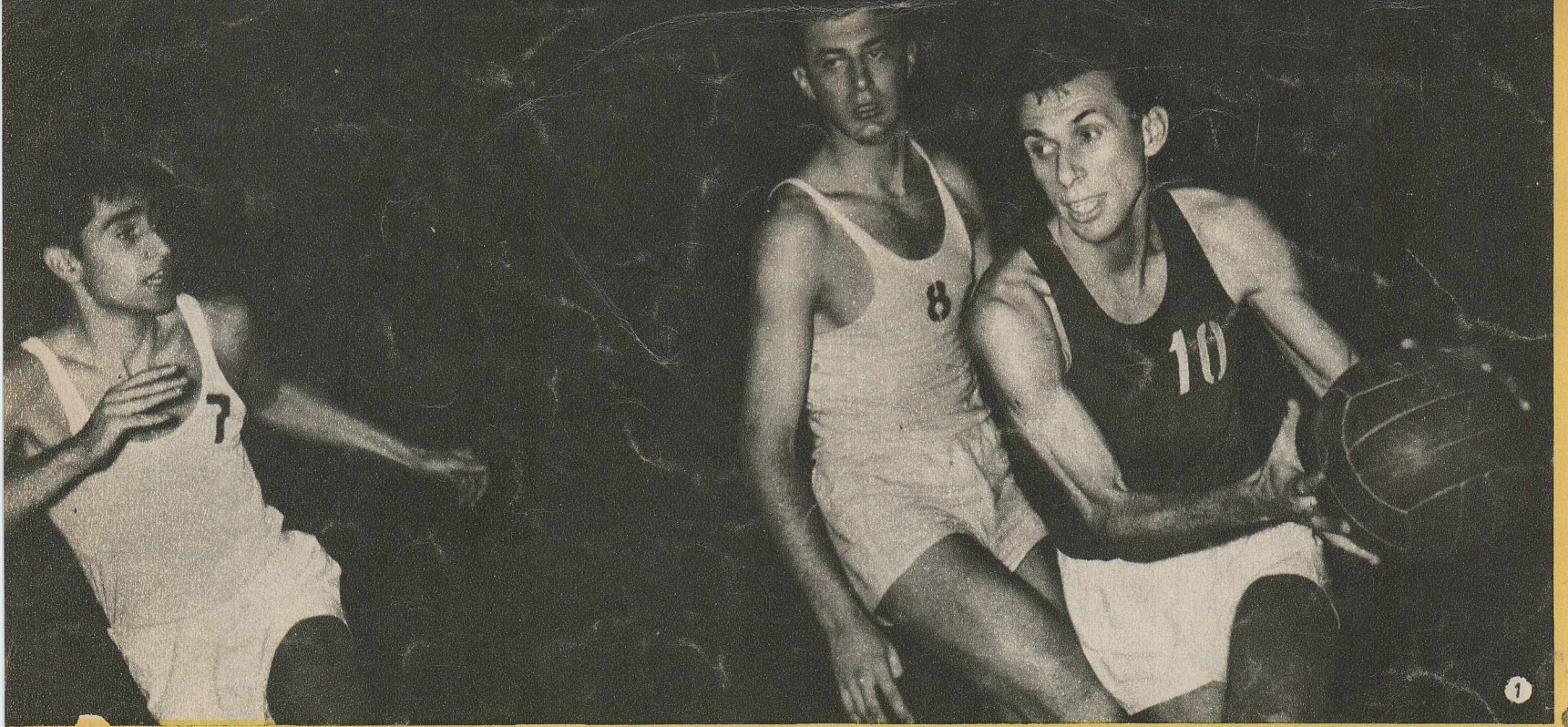

REDACȚIA : București, Piața Scintei, Căsuța Poștală 3507 of. 33 Tel. 17.60.10 int. 1744.
ABONAMENTE la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR : 5 luni: 26 lei ; 6 luni: 52 lei ; un an: 104 lei.

Prezentarea grafică: Vlad MUȘATESCU. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Scintei „I. V. Stalin”.

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

Duminică după-amiază sala Dinamo din Capitală a cunoscut o deosebită afuență de public, justificată de interesantele întâlniri de volei și baschet ce urmau să se dispute la început de nou an. De la întâlnirea de baschet C.C.A.-Dinamo, publicăm fotografia nr. 1 care-l surprinde pe Fodor (C.C.A.) în plină acțiune. Fotografia nr. 2 este de la meciul de volei Dinamo-Tractorul Brașov, terminat cu 3-0 în favoarea dinamoviștilor.

★
Returul întâlnirii feminine de handbal în 7, din cadrul „Cupei campionilor europeni“, disputat marți seara între echipele Știința-București — Spartak-Subotîța s-a încheiat cu victoria echipei bucureștene. În fotografie, aspect din timpul întâlnirii ce a avut loc în sala Floreasca. →

• FILMELE SĂPTĂMÎNII • FILMELE SĂPTĂMÎNII •

„CINTECUL MĂRII“ (foto 1) — producție muzicală a studioului cinematografic din Odesa. O idilă cu peripeții între vrednicul Vasea, care se pregătește cu strig să devină timonier, și Sofiika, o fată drăgălașă dar cam superficială, care cântă de dimineață pînă seara, nu învață nici o meserie și nu prea știe ce vrea. Pe alt plan „Cintecul mării“ este și un duel între muzica de calitate, melodică, exprimînd sentimente sincere, generoase, și jazzul ritmat pînă la refuz — duel din care acesta din urmă este învins.

„HOVANȘCINA“ (foto 2), o producție pentru ecran lat a studioului „Mosfilm“, ne prilejuieste satisfacția unuia din spectacolele de înaltă finută artistică puse în scenă la „Balșoi Teatr“ (Teatrul Mare Academic de Stat din U.R.S.S.). „Hovanșcina“ encodă o pagină învolburată din istoria Rusiei țariste: răscoalele streljiților din epoca ce preludiază domnia lui Petru cel Mare. „Hovanșcina“ — operă de un profund dramatism a lui Musorgski — a intrat în repertoriul de onoare al Teatrului Mare din Moscova; povestea ei

ne este dăruită astăzi, pe ecran, de cele mai valoroase voci ale operei sovietice: Mark Retzen, A. Krucenia, Grigoriev, Leonova, Evgheni Kibkalo. Dansează uluitoarea Plisețkoia...

„VISUL UNEI NOPTI DE VĂRĂ“ (foto 3), o producție a studiourilor cehoslovace, revine și împodobește cu farmece noi, venite din ciudata și originala lume de păpuși a lui Jiri Trnka, comedia marelui Shakespeare.

Filmul cunoscutului cineast ceh are poezie, grație, subtilitate, ironie și finețe. Opinia publică și

jurile internaționale consacră pe bună dreptate această realizare în rîndul celor mai originale și mai valoroase creații ale cinematografiei contemporane.

„ALERG DUPĂ O STEA“ (foto 4), o producție a studiourilor engleze, ni-l readuce pe ecran pe Norman Wisdom, popular actor de comedie prețuit de noi pentru rolul plin de umanitate creat în filmul „O dată în viață“. Și acum Norman Wisdom întruchipează un erou modest, sincer, naiv, inadap-

tabil la moravurile societății „înalte“ și, mai ales, avute. Păcat însă că acest compatriot al lui Chaplin, care exprimă în jocul său atîta spontaneitate și sinceritate, este folosit într-o melo-dramă cu un subiect ultrauzat: omul cu vocea de aur, exploatat de un actor bătrîn și renal, care-i fură cu nerușinare glasul, pînă în ziua cînd o „zîna bună“ încurcă și descurcă alți de bine lucrurile, încît Norman cîștigă — dintr-un joc — glorie, dragoste și avere... Un actor excelent merita un scenariu mai de calitate.

